Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 289. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 20-го ГРУДНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, DECEMBER 20, 1979 No. 289. VOL. LXXXVI.

ЕКЗЕКУТИВА УККА СХВАЛЮЄ СТАНОВИЩЕ ПРЕЗИДЕНТА КАРТЕРА У ВІДНОШЕННІ ДО ІРАНУ

Вашінгтон. — Екзекутивний Комітет Українського Конгресового Комітету висловив „повну піддержку" президентові Джіммі Картерові у його становищі щодо теперішньої кризи з Іраном, звертаючи при тому увагу на наявне встрявання Москви у внутрішні справи Ірану, що вимагає „надзвичайного плянування".

Про рішення Екзекутивного Комітету УККА, яке винесено одноголосно під час нарад в суботу, 8-го грудня, повідомив президента Картера голова УККА проф. д-р Лев Добрянський листом з 11-го грудня ц. р.

„Як президент УККА, який репрезентує переконання і думки понад 2-ох мільйонів американців українського походження, я уважаю особливою приємністю передати Вам це рішення повної підтримки разом з нашими молитовними побажаннями розв'язки проблеми мирними способами", — сказано в листі д-ра Добрянського.

Допускаючи можливість примінення силових засобів після вичерпання всіх мирних заходів з метою звільнення американських закладників, д-р Добрянський уважає, що таке примінення дало б „ще одну нагоду совєтсько-російському імперіялізмові додати ще одну країну до вже й так довгої листи поневолених народів". Стверджуючи наявність втручання Москви у внутрішні справи Ірану, що є характеристичним для російського імперіялізму, д-р Добрянський пригадує, що такі фрази як „національне визволення" є добре відомі тим які пережили це кілька десятків років тому „в Україні, Туркестані, Грузії і т. д."

„В ім'я свободи для наших американців, в ім'я свободи для народів Ірану і в ім'я свободи всіх інших мусулманських народів в тій частині світу, ми щиро надіємось, що криза буде розв'язана ще заки почнуть здійснюватись далекойдучі консеквенції. Ми вповні піддержуємо Вас і Ваші заходи для осягнення цієї мети", — закінчується лист д-ра Добрянського до президента Картера.

ЗСА МОЖУТЬ ЗАСТОСУВАТИ МОРСЬКУ БЛЬОКАДУ ПРОТИ ІРАНУ; ХОМЕЙНІ ВИМАГАЄ ВИДАЧІ ШАХА

Вашінгтон/Тегран. — З уваги на те, що іранські власті, зокрема мусулманський лідер Аятолла Хомейні та „студенти", які держать 50 американських закладників в амбасаді ЗСА в Теграні, далі погрожують, що поставлять цих американських дипломатів під суд за „шпигунство", речники Білого Дому у вівторок, 18-го грудня, перестерегли, що Америка може застосувати морську бльокаду, або інші мілітарні заходи проти Ірану, якщо іранські власті дійсно розпочнуть згадані судові розправи. Американські урядові чинники підкреслюють, що ЗСА старатимуться „уникнути кровопролиття", але зазначують, що американські збройні сили біля берегів Ірану будуть скріплені на випадок судів над дипломатами в амбасаді.

Хоча раніше президент Джіммі Картер заявляв, що Америка застосує збройну силу тільки тоді, якщо дипломати були б „фізично пошкоджені" іранськими „студентами", то тепер Білий Дім підкреслив, що збройна сила може бути застосована навіть на випадок судових процесів над закладниками. Морська бльокада — це тільки одна із багатьох можливостей, — заявив речник американського уряду.

Минулого вівтірка Аятолла Хомейні повторив, що ЗСА мусять видати в руки іранських властей колишнього шаха Мохаммеда Різу Паглеві, не зважаючи на факт, що шах вже кілька днів тому залишив територію ЗСА і перебуває в Панамі. Хомейні твердив, що шах „злочинець" і мусить бути покараний, бо в іншому випадку закладники в амбасаді стануть під суд за „шпигунство".

Того самого дня і в середу, 19-го грудня, Хомейні та „студенти" таврували Америку за вбивство Гоятоліслями Мохаммеда Мофатега, близького дорадника Хомейні, який згинув в атентаті у вівторок, 18-го грудня. Не зважаючи на те, що одна іранська підпільна організація призналася до вбивства, Хомейні твердить, що Мофатега вбили агенти „Сі-Ай-Ей" і „Саваку", тобто тайної поліції колишнього шаха Паглеві. Уряд ЗСА категорично заперечив будь-яку причетність „Сі-Ай-Ей" до цього вбивства.

ПРЕМ'ЄР ТАЧЕР ВІДВІДАЛА ЗСА, ПЕРЕСТЕРЕГЛА ПЕРЕД МІЛІТАРНОЮ СИЛОЮ СССР

Прем'єр Маргарет Тачер

Вашінгтон. — Прем'єр-міністер Великої Британії Маргарет Тачер прибула в неділю, 16-го грудня ц. р., з короткою офіційною візитою до З'єднаних Стейтів Америки. У понеділок, 17-го грудня, п-і Тачер нараджувалася з президентом Джіммі Картером і його найближчими співробітниками, а пізніше розмовляла приватно з багатьма сенаторами і конгресменами, а також з урядовцями Пентагону і Федерального Бюра Резерв. Загальна політична ситуація у світі й економічні проблеми, які мають пряме відношення до обидвох країн, були головними темами розмов прем'єра Тачер з американськими офіційними особами.

Головною метою приїзду пані Тачер до ЗСА було її бажання представити американським політичним діячам засади, якими вона керується у своїй політиці.

Другий день своєї візити, тобто вівторок, 18-го грудня, п-і Тачер провела в Ню Йорку, де відбула пресову конференцію, дала інтерв'ю для телевізійних станцій і взяла участь в парадному обіді, влаштованому Дейвідом Рокефелером в її честь, з участю визначних осіб з політичного, наукового, економічного й культурного світу.

У своїх виступах прем'єр-міністер Великої Британії перестерігала радше перед совєтською мілітарною загрозою, а не перед поширенням комуністичної ідеології, бо західні демократичні держави, на її думку, не сприймають комуністичної системи совєтського зразку. Військова загроза з боку СССР існує не тільки для Европи чи Північної Америки, але також для країн „третього світу", заявила Тачер, виступи якої знайшли широкий відгук в американській пресі й інших засобах масової інформації.

У цій першій подорожі до ЗСА прем'єра Тачер супроводжав міністер закордонних справ Великої Британії Лорд Каррінгтон і дочка прем'єра, Керол.

У своїй короткій промові під час привітання у Білому Домі п-і Тачер заявила, що уряд Великої Британії всіми силами старається допомогти ЗСА звільнити дипломатів і працівників, що їх вже довший час держать в амбасаді ЗСА в Теграні іранські студенти, прихильники мусулманського диктатора Аятолли Хомейні. Вона також подякувала президентові Картерові за уневажнення ембарга для Родезії, яка, як відомо, прийняла британські умови і знаходиться на шляху до нормалізації внутрішнього життя і міжнародних справ.

Прем'єр Тачер відлетіла до Лондону у вівторок увечері.

У „СТАР ЛЕДЖЕРГ" ПОЯВИВСЯ РЕПОРТАЖ ПРО УКРАЇНСЬКИХ ДИСИДЕНТІВ

Нюарк, Н. Дж. — У недільному виданні нюаркського щоденника „Стар Леджер", а саме з дня 2-го грудня, надруковано репортаж кореспондента газети Юрія Вірта п. з. „Українські дисиденти починають нове життя в Ню Джерзі", як теж поміщено дві світлини: Надії Світличної з її сином Яремою та Валентина Мороза.

Юрій Вірт, повертаючись в минуле життя обох дисидентів в Україні, пише, що вони, перейшовши важкі переслідування совєтською владою у їхній країні та знайшовши у ЗСА захист та свободу, як і мільйони східньоевропейських імігрантів перед ними, стараються наладнати своє розбите життя і влаштуватись на їхньому новому поселенні у Ню Джерзі, Н. Світлична у Нюарку, а В. Мороз у Пассейку.

Надія Світлична, — передає у своєму репортажі кореспондент, — яка перебула чотирирічне ув'язнення у совєтських концентраційних таборах, і яку засуджено за те, що вона працювала у підпільній газеті, після року перебування у ЗСА, сьогодні живе у мешканевій секції міста Нюарку. В розмові з Ю. Віртом Надія Світлична сказала: „Мій 9-річний син навчається в українській католицькій школі св. Івана Хрестителя у Нюарку, де вчителі і діти вміють говорити по-українськи і цим самим йому легше пристосуватися до нових обставин. І в мене також є краще почування, знаючи, що тут є люди, до яких я можу звернутися, коли зайде потреба. Тут багато добрих людей — і вони завжди раді допомогти".

У дальшому кореспондент пише, що для цих обоїх дисидентів пристосування до швидкого темпа, зорієнтованого на консумента Заходу, становило найбільшу трудність, але вони обидвоє заявили, що з цією перешкодою вони раді позмагатися, розв'язавши цю проблему.

У розмові з Ю. Віртом, Валентин Мороз, який прибув вліті ц. р., до ЗСА, разом із п'ятьма іншими дисидентами в заміну за двох совєтських шпигунів, учитель і письменник в Україні, заким його засуджено із закидом за „антирадянську пропаганду" на 9-річний термін у в'язниці та концентраційних таборах, вис-

(Закінчення на стор. 5)

І. Борух з Едмонтону — великий меценат українських організацій

Іван Борух — меценат КУК, СКВУ та Шевченківської Фундації

Вінніпег (Централя КУК) — Дня 8-го листопада ц. р., Іван Борух з Едмонтону, який тепер перебуває в домі сеньйорів у Ламонті, прислав свій королівський дар 10,000 дол. на потреби й працю Централі КУК. Кілька місяців перед тим, Централя КУК одержала від п. Боруха 20,000 дол. на фонд Світового Конгресу Вільних Українців. Минулого року, п. Борух доповнив свій даток на Шевченківську Фундацію до повних 10,000 долярів.

До Канади зі своєї рідної Золочівщини, Західня Україна, п. Іван Борух прибув у 1929 році. Він відразу включився до праці серед української громади Едмонтону, де він вступив в ряди Станиці „Стрілецької Громади" і в ряди основників Філії УНО. Як доказ беззастережного довір'я і пошани, його вибирали кількакратним головою обох тих організацій.

Як передовий і провідний член своїх організацій п. І. Борух брав участь як делегат в працях Едмонтонського Відділу КУК, в Конгресах Українців Канади в Вінніпегу, в першому Конгресі СКВУ в Ню Йорку, та їздив на відкриття пам'ятників Тарасові Шевченкові у Вінніпезі, Вашінгтоні і Буенос Айресі. Всі ті історичні осяги українців у вільному світі він підтримує своєю безкорисною працею і щедрими пожертвами.

Крім датків на Централю КУК, СКВУ і Шевченківську Фундацію, які разом дають суму 40,000 дол. він підримує своїми пожертвами такі наші установи, як: Українсько-Канадський Архів-Музей в Едмонтоні (10,000 дол.), Видавництво „Новий Шлях" в Торонто, Енциклопедію Українознавства в Сарселі, українські церкви, та інші організації.

Дня 19-го листопада ц. р., Екзекутива Президії Централі КУК одноголосно рішила висловити п. Іванові Борухові найщирішу подяку за всю його безкорисну працю для добра української справи і за його вельми щедре фінансування українських громадських установ, схваливши вручити йому грамоту признання Централі КУК, як одному з найбільш заслужених членів української громади в Канаді і її великому меценатові.

Москва жадає відшкодовання за пошкоджений будинок совєтської місії

Москва. — Пресове агентство Ройтерса інформує, що уряд Совєтського Союзу в листі до Державного департаменту, опублікованому опісля в центральних совєтських газетах, домагається відшкодовання за пошкоджений динамітом будинок совєтської місії до ОН на 67-ій вулиці. У листі покищо не називається суми, а тільки говориться, що за словним вибаченням мусить прийти фінансовий зворот. У протестній ноті сказано, що цілий ряд осіб з-посеред працівників місії і члени їхніх родин зазнали „нервового шоку" і тільки щасливий припадок хотів, що ніхто не загинув у цьому випадку. „Є недопустимим, щоб антисовєтські організації, заанґажовані в терористичну й іншу діяльність проти совєтських установ і осіб, діяли за згодою американської влади на території З'єднаних Стейтів Америки, а зокрема в Ню Йорку". — говориться у совєтській ноті у якій також кажеться, що „пропагандивна антисовєтська кампанія є керована певними колами в ЗСА", які навіть „заохочують" декого до таких кримінальних вчинків.

Крім того в листі ще й ще раз обвинувачується уряд ЗСА, що він, не зважаючи на договори, замало охороняє закордонні амбасади й місії, зокрема совєтські, і висловлено побажання, щоб особи, винні за підкладення бомби під будинок совєтської місії, були відшукані і покарані.

Раніше, як відомо, совєтське пресове агентство ТАСС закидало урядові ЗСА „подвійну мораль", бо, мовляв, Білий Дім протестує проти терористів в Ірані, які держать у закладі американських дипломатів і працівників амбасади ЗСА, а з другої сторони дозволяє на діяльність іншим терористичним групам в Америці. На цей коментар ТАСС, підписаний Юрієм Корніловим гостро зареаґував Державний департамент ЗСА, який категорично відкинув „аналогію" совєтських пропаґандистів і наруги над американськими закладниками в Ірані. В наслідку реакції Державного департаменту, Корнілов, пишучи свій черговий коментар про знищення будинку совєтської місії в Ню Йорку, вже не згадував про американських дипломатів в Теграні, а тільки критикував уряд ЗСА за неспроможність дати повну охорону закордонним місіям.

Східня Німеччина підвищить свій оборонний бюджет

Східній Берлін. — Уряд комуністичної Східньої Німеччини проголосив офіційно в понеділок, 17-го грудня ц. р., що підвищить свій оборонний бюджет на 1980 рік у зв'язку з рішенням держав Північно-Атлантійського Союзу (НАТО) розмістити на протязі наступних 3-ох років 572 американські стратегічні ракети з атомовими головками в країнах Західньої Европи, зміцнюючи тим оборонні спроможності НАТО.

Міністер оборони в уряді Східньої Німеччини ген. Гейнц Гоффманн, обговорюючи проблеми оборонного бюджету, заявив, що таке підвищення є конечне для усіх сімох держав Варшавського Пакту, щоб, мовляв, протиставитись „агресивній стратегії НАТО".

Раніше всіх Еріх Гоннекер, президент Східньої Німеччини і генеральний секретар німецької Комуністичної партії, виступаючи перед Центральним Комітетом партії в кінці минулого тижня перестерігав перед військовою небезпекою з боку Заходу у зв'язку з рішенням конференції НАТО в Брюсселі про розміщення американських ракет і закликав до зміцнення оборонних спроможностей Варшавського Пакту.

Західні політичні спостерігачі звертають увагу, що уряд Східньої Німеччини покищо формально не зайняв становища до пропозицій НАТО на Віденській конференції, де західні делегації у понеділок, 17-го грудня запропонували відтягнути із Західньої Німеччини 13,000 американських вояків і частину зброї, якщо Совєтський Союз погодиться на відтягнення своїх трьох дивізій у числі 30,000 вояків з країн Східньої Европи. У Відні перша реакція комуністичної сторони була неґативна. Країни НАТО, пропонуючи такий плян, бажали зрушити з місця наради Віденської конференції і довести до підписання договору між країнами НАТО і Варшавським Пактом.

Д-р Юрій Перфецький доповідав у філії УКУ

Філядельфія, Па. (Філія УКУ). — Черговий виклад з серії доповідей в курсі про „Рух спротиву в Україні", який уже третій місяць проходить у Філії Українського Католицького Університету у Філядельфії, виголосив у вівторок, 4-го грудня ц. р., д-р Юрій Перфецький, професор ЛяСаль коледжу у Філядельфії. Тема викладу — „Мовна русифікація і боротьба проти неї".

Д-р Ю. Перфецький у першій частині свого викладу поінформував слухачів про свою статтю на тему русифікації в журналі „Сучасність" з вересня 1976 року, п. н. „Мовне взаємозбагачення, чи русифікація мови?". У другій частині він розповів про два засоби в Україні, якими запобігається мовним русифікаціям.

Русифікація проявляється у двонапрямній формі, — сказав проф. Ю. Перфецький, — з одного боку, російські слова проникають в українську мову витискуючи з ужитку довголітні українські слова, — з другого боку, — український мовний елемент, не тільки окремими словами, але й цілими фразами й реченнями, входять у лексичний фонд російської мови і там асимілюється. Наприклад, російські слова: апельсин, галстук, чи канікули вживаються в українській мові, замість українських слів: помаранча, краватка чи вакації. З другого боку, в російській мові знаходимо слова, апозичені з української, як, наприклад: хата, хатка чи жаба, а рідко стрічається російські слова: изба, избушка чи лягушка. А також, під впливом українського „бігали по всіх кімнатах", росіяни тепер пишуть „бегали по всех комнатах", замість вживати давального відмінку „по всем комнатам".

Русифікація сьогодні проходить за добре продуманим пляном, кінцевим завданням якого є злиття обидвох мов в одну російську мову. На це подав д-р Перфецький приклад друкованої праці, виданої у Дніпропетровську в 1964 році, В. Ільєнка п. з. „Формування єдиного фонду нової лексики в мовах російської та української соціалістичних націй". Коментар тут зайвий. Русифікації сьогодні сприяють такі чотири елементи: вплив російського правопису на український, нпр. пауза замість павза, чи Хемінгуей замість Гемінгвей; прямі запозичення з російської мови слів, яких не знаходиться нпр., в словнику Б. Грінченка в чотирьох томах з 1907-1909 років; кілька російських слів, що ввійшли в українську мову за совєтської влади, як нпр.: колгосп (рос. колхоз), телебачення (рос. телевидение) і ін.; і вплив російської синтакси на українську, нпр.: „дивитися фільм", замість дивитися на фільм".

Якщо йдеться про вплив української мови на російську, то українізми існують в російській мові, — сказав д-р Перфецький, — вже як засимільовані російські слова і такий стан лише сприяє злиттю обидвох мов в одну. Уявім собі, майже неможливе та безглузде явище, що у висліді українізації російська мова зовсім зникла б. У такому випадку ми можемо бути певні, що росіяни б прийняли українську мову

(Закінчення на стор. 5)

Сиракюзи відзначили річницю Листопадового Зриву та 100-річчя Симона Петлюри

Сиракюзи, Н. Й. — У неділю, 16-го грудня 1979 р., заходами місцевого Відділу УККА в Українському Народному Домі відзначено 100-річчя з дня народження Симона Петлюри, Голови Отамана Військ УНР і голови Директорії УНР, та 61-шу річницю проголошення самостійности Західньої Української Народної Республіки 1-го листопада 1918 р. у Львові.

Програму відкрив і нею проводив д-р Олександер Гудзяк, голова Відділу УККА в Сиракюзах.

Головним промовцем був д-р Володимир Душник, редактор „Українського Квартальника" та член Екзекутиви УККА. У понад півгодинній доповіді прелеґент подав докладну аналізу діяльности Симона Петлюри як провідника великого маштабу, керівника збройних сил та формулятора заграничної політики Української Народної Республіки.

У другій частині доповіді, д-р Душник проаналізував значення Листопадового Чину та його вплив на дальші політичні змагання та на діяльність американських українців.

У програмі були деклямації: Н. Новохатко про Головного Отамана та М. Качмар про 1-ий Листопад.

(Закінчення на стор. 5)

СВЯТО МИКОЛАЯ, ЗАСВІЧЕННЯ ЯЛИНКИ І РІЗДВЯНИЙ БАЗАР В ДОМІ ОУВФ

Ню Йорк, Н. Й. — Заходами Школи Українознавства при Осередку СУМ-А ім. ген. хор. Т. Чупринки тут в суботу, 22-го грудня ц. р., о год. 2-ій по полудні в залі ОУВФ при 136 2-га евеню відбудеться Святомиколаївська імпреза із сценкою „Святий Миколай іде", деклямаціями і співами у виконанні учнів Школи. Небесна канцелярія буде відкрита в п'ятницю, 21-го грудня від 6-10 вечора і в суботу від 9-ої год. рано до 1-ої по полудні.

Цього ж дня о год. 4:30 по полудні, заходами Відділу ОЖ ОЧСУ відбудеться засвічення Ялинки, присвяченої дітям українських політичних в'язнів в поневоленій Україні. Буде теж Різдвяна програма.

У неділю, 23-го грудня, від год. 8 рано до 1 по полудні у цьому ж приміщенні відбуватиметься Різдвяний Базар ОЖ ОЧСУ, де можна буде набути печиво на Різдво та інші речі.

НЮ ЙОРК ВШАНУЄ СЛУГУ БОЖОГО А. ШЕПТИЦЬКОГО

Ню Йорк (В. Б.). — Хор ім. Митроп. А. Шептицького в Ню Йорку влаштовує в неділю, 23-го грудня ц. р., о 2-ій год. по полудні в Авдиторії Школи св. Юрія Різдвяний Концерт в пошану Ісповідника Віри, Митрополита Андрея Шептицького у 35-річчя смерти. У програмі: о. д-р Володимир Гавліч, ЧСВВ, промова, хор ім. Митроп. А. Шептицького під дир. проф. Романа Левицького — коляди і щедрівки, Зірка Дерлиця — сопрано, Андрій Добрянський — бас-баритон, соліст Метрополітальної Опери, Дозя Сиґіда — акомпаньямент, Рома Шуган — рецитація та Андрій Богачевський — піяніст.

Москва дозволила п'ятидесятникам виїхати на Захід

Москва. — Пресові агентства інформують, що совєтське еміграційне бюро погодилося видати візу на виїзд за кордон для члена християнської Церкви Пентакосталістів (П'ятидесятників) Віктора Васільєва і його родини, яка складається з дружини і двох синів.

Васільєв столяр по фаху, живе тепер у Вільнюсі, столиці Литви, твердить, що протягом останніх чотирьох років його переслідувала совєтська влада за релігійні переконання. Згідно з його підрахунками біля 30,000 п'ятидесятників, з усіх 500,000, які живуть в СССР, виявили бажання покинути Совєтський Союз і переселитись до західніх країн з причин релігійного переслідування. Як відомо, п'ятидесятники відмовляються від військової служби і дуже часто приходить до зудару з владою, бо в СССР існує примусова військова служба для кожного фізично здорового громадянина.

Сім п'ятидесятників, які минулого року силою продістались до американської амбасади в Москві, ще й досі там перебувають під опікою персоналу амбасади. Совєтська влада відмовляється видати їм візи на виїзд до ЗСА.

У ЛМКлюбі вшанують проф. Петра Мегика

Ню Йорк, Н. Й. — Стараннями Спілки Українських Журналістів Америки, Об'єднання Мистців Українців в Америці та Літературного Клюбу в Ню Йорку, у п'ятницю, 21-го грудня ц. р., о год. 7-ій вечора, тут у приміщеннях цього Клюбу, при 136 Друга евеню, з нагоди 80-річчя проф. Петра Мегика — ініціятора і основника та довголітнього головного редактора та видавця журналу „Нотатки з Мистецтва", відбудеться Вечір в його пошану.

У програмі візьмуть участь: ред. Ольга Кузьмович, проф. Петро Андрусів та ред. Іван Кедрин.

З нагоди 80-річчя проф. П. Мегика також появився стараннями ОМУА та Ювілейного Комітету для Вшанування Мистця каталог ретроспективної виставки його картин на виставці мистецьких праць проф. П. Мегика, яка відбулася у Філядельфії та на виставку, яка незабаром влаштують у Ню Йорку.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміна адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Цензура радіопередач

Тут мова не про Совєтський Союз. Бо в Совєтському Союзі, де ціле життя понад 200 мільйонів громадян є під партійно-поліційною цензурою, у тому ненормальному режимі цензура друкованого і говореного слова є річчю нормальною. Але крайньо ненормальною річчю є цензура говореного чи друкованого слова у вільній країні Заходу, де взагалі не існує ніякої цензури. І тут мова не про Москву ані Київ, а про Мюнхен у Німецькій Федеративній Республіці і про радіовисильні, які є під контролею Америки, яка з призирством ставиться до будь-якої цензури.

Річ у тому, що українсько передачі, які йдуть в Україну з радіовисильні „Радіо Свобода" у Мюнхені, підпадають під цензуру тамошніх американських зверхників, є часто не тільки технічно скорочувані, але вихолощувані з їх національного змісту, чи взагалі прикорочувані і скреслювані. Все це чиниться у рамках політики „детанту", щоби „не дразнити" кремлівських можновладців, дійсно дуже чулих на все, що стосується поневолених ними народів, в першу чергу українців і України. Але така ультраделікатна, льояльна і боязлива політика — згрунту фальшива. Вона шкідлива не тільки для України і українців, але, може, куди в більшій мірі і з трагічнішими наслідками шкідлива для З'єднаних Стейтів Америки. Бо така політика „примирливости" насправді є політикою уґодівства, а до „абв" політики належить правда, що уґодівство веде не до замирення, не до льояльної двосторонньої співпраці на базі взаємної пошани і пошанування взаємних прав та інтересів, а до скріплення імперіялістичних тенденцій диктаторського режиму, наставленого на завоювання світу. Американські керівні кола застерігаються, що їхня політика супроти Совєтського Союзу виходить із засновку інтересів американського народу й американської держави. Ми раз-у-раз чуємо заяви теперішнього президента Картера і чували такі заяви його попередників, що З'єднані Стейти є і мусять бути найпершою у світі потугою — політичною, мілітарною, господарською і культурницькою. Ми раз-у-раз чуємо фрази про американське лідерство в усьому вільному світі. Але водночас фактом є, що Совєтський Союз від кінця Другої світової війни щораз кріпшав, зростав територією в Европі і впливами у щораз інших азійських і африканських країнах, фактом є, що під боком Америки совєти мають своє військо і користуються кубинським військом, що його Москва поставила на ноги, для експорту комуністичної революції та поширювання „сфери впливів" Совєтського Союзу. Фактом є, що в наслідок того мілітарного зросту сили СССР і тієї м'якої, поступливої, толерантної супроти совєтських імперіялістичних актів політики Америки — упав міжнародний престиж Америки, і що тільки з вини такого упадку американського престижу могло те статися, що сталося в Ірані.

Цензура українських радіопересилань з Мюнхену в Україну — це яскравий приклад незнання психіки совєтських правителів. Те, що в очах американських цензорів є льояльністю супроти контрагента „детанту", в очах Москви є доказом слабости і заляканости. Наслідок, очевидно, протилежний до замірів таких цензорів. Це все доводить до жалюгідного стану, що коли радіопересилання з Мюнхену в Україну втішаються в Україні та на всьому европейському Сході найбільшою скількістю слухачів, то ті передачі не виконують своєї місії правдивого інформатора про українське життя в Україні та діяспорі. Польські передачі з „Радіо Вільна Европа" куди кращі — вони мають дійсний польський характер.

Очевидно, що в такій справі велику ролю грає керівництво українського відділу радіовисильні. Це керівництво повинно мати більшу відвагу боронити правду і звертати увагу своїм зверхникам, американським цензорам, що вони помиляються і роблять медвежу прислугу не тільки Україні, але і своїй власній американській батьківщині. На превеликий жаль, керівництво українського відділу „Радіо Свобода" цього не робить. Тому треба бити на сполох, щоб „Радіо Свобода" діяла на якнайбільшу користь Америки та України.

Мирослав Сукар

КООПЕРАЦІЯ В КВЕБЕКУ

(Приклад для інших)

[1]

Квебекські французи заявляють, що Квебек не є такий як інші провінції. Кажуть, що він особливий і повинен мати спеціяльний статут в канадській федерації. Відповідь нам відома, що Квебек нічим не різниться від других і повинен мати ті самі привілеї і обов'язки. Не наше діло розв'язувати цю політичну проблему, однак треба ствердити, що під одним поглядом Квебек дійсно займає окреме місце в Канаді.

З початком XX-го сторіччя в Квебеку прийнялась кооперативна ідея, почався організований кооперативний рух, який виявився таким корисним і конечним, що досить скоро зріс до незвичайних розмірів і перекинувся на цілий північноамериканський континент. Нема сумніву, що Квебек став матір'ю кооперації, зокрема кредитової в північній Америці.

З самого Квебеку, згідно з статистикою з половини 1978 року, кооперативний рух обіймав 2,500 кооператив різного роду, в різних секторах квебекської економії, маючи 4,775,511 членів різних соціяльних прошарків, з активами кругло 11 мільярдів долярів.

Як воно сталось, що Квебек перший відкрив незвичайну силу і користь кооперації? Це могла б пояснити приповідка „навчить біда ворожити". Коли англійці зайняли Квебек, вони не переслідували населення, як приміром москалі і поляки нас, але вони перебрали у свої руки торгівлю, промисл, банки. Французьке населення жило у великій більшості по селах і займалось рільництвом, а в містах воно було тягловою силою. Англійці не цікавилися матеріяльним станом французів, а банки не давали селянам позичок, бо уважали це некорисним і непрактичним.

Відокремлене, замкнене в собі населення скупчувалось у своїх парафіях коло „костелів". Церква тоді була головною провідною силою в Квебеку. Цілий Квебек, якщо можна так сказати, виглядав, як одна велика парафія. Звичайно церковний провід старався поліпшити матеріяльний стан населення. Десь від половини XIX-го сторіччя клер намагався творити по селах щось на зразок взаємної помочі, де селяни помагали одні другим, все однак розбивалось через брак капіталу. Позичити гроші можна було у лихварів, що, очевидно, не поліпшувало, а погіршувало справу.

У критичний стан учителю Альфонсу Дежардену прийшла щаслива думка заложити кредитову спілку, в якій ті, що найбільше потребують, могли б позичати без лихварських відсотків. І таку першу кредитову спілку він оснував в місцевості Левіс, недалеко від міста Квебек, в грудні 1900 року і назвав її „кейс попюлер" — народна каса. Напевно ні сам Дежарден, ні інші тоді не мріяли, що з першого вкладу 10 центів, виросте відносно скоро могутній економічний велетень, який відограє незвичайну, можна сказати рішальну ролю в житті населення провінції Квебек.

Користь для населення вже з перших „популярних кас" виявилась така велика, що вони почали скоро поширюватись, зростати і вже в 1920 році зайшла потреба їхньої консолідації, потреба створити організаційну систему з постійними організаційними правилами і встановити напрямні дальшого розвитку. Створено тоді також 10 кооперативних округів для кращої адміністрації. Дальший зріст кредитових кооператив пішов таким скорим темпом, що вже в 1932 році зайшла потреба організувати надбулову, з осідком в Монтреалі, під назвою: Квебекська Федерація Популярних Кас Дежардена. Ця Федерація, щось як відповідник нашого Ревізійного Союзу у Львові, має директорську раду, до якої входять представники 10-ти кооперативних округів і яка складається з 31 члена.

Президентом і головним екзекутивним директором Федерації є Альфред Рульо. Федерація має під своїм проводом і наглядом 1,250 кредитівок з кругло 3.9 мільйона членів і 8.3 мільярда дол. активів. У самій Федерації в 1978 році було затруднених 800 працівників. До Федерації, крім кредитівок, належить також 5 установ, а саме: дві компанії життєвого обезпечення, дві загальні асекурації і одна „трост" компанія.

Директорська Рада має екзекутивний комітет з 7 членів і 4 комітети: Ревізійний з 200 інспекторами; Едукаційний для збереження і примінення в теперішньому часі кооперативних ідей, кооперативні видання, мітінги, пропаганда і дуже важне (чого бракує в нас) навчання і виховання фахових кооперативних працівників; Комітет індустріяльних справ провіряє і подає рекомендації Директорській Раді відносно індустріяльних ділянок, в яких є зацікавлена кооперація; Звітовий, який звітує про діяльність і прогрес в інституціях, які належать до Федерації, і подає свої рекомендації відносно нових ділянок бизнесу.

(Продовження буде)

Михайло Ліщинський

У 30-ЛІТТЯ „ТРИЗУБ"-у

Тридцять літ тому гурток ентузіястів спорту у Філядельфії зорганізував Спортовий Осередок „Тризуб".

Напевно тоді ніхто з членів-основників Спортового Осередку не сподівався, що не мине багато часу, як зорганізований Спортовий Осередок, спортовими змаганнями дружини копаного м'яча прославить широко українське ім'я і здобуде для нас симпатії американців і у Філядельфії і в окрузі, а в спортових передовицях американських філядельфійських і окружних газет ім'я української дружини копаного м'яча буде в найкращих похвалах згадуватися, зокрема тоді, коли дружина здобула декілька разів чемпіонат Америки. Американські любителі спорту з пошаною ставилися до нашої спортової дружини і широко обговорювали кожні змагання „юкіс", як називали наших змагунів.

Тому тридцять років початки праці Спортового Осередку „Тризуб" були дуже тяжкі, бо спортова ланка навіть не мала приміщення на спортовий виряд і сходини. І коли ми нині глянемо в минуле і згадаємо ті труднощі, які Спортовому Осередкові треба було поборювати та проаналізуємо дотеперішні осяги запопадливої праці, то з гордістю можемо сказати, що помиляються всі ті, що не вірять у наші власні сили і нашу організаційну здібність. Осяги Спортового Осередку „Тризуб" у кожній ділянці праці, яку на протязі минулих літ пророблено вказують на те, що там де громадське діло ведуть люди з завзяттям та вірою в успіх, можна перебороти найтяжчі труднощі.

На протязі тридцяти літ у керівних органах Спортового Осередку „Тризуб" працювало 256 осіб. Всі вони працювали з посвятою, не шкодуючи ні часу ні труду, без найменшої винагороди. Деякі з них часто допомагали фінансово, щоби покривати пекучі видатки і своїм власним прикладом заохочували ідейне членство, очолюваної ними організації, до жертвенности і зусиль на добро українського спорту. Не дивно, що ведений ідейними людьми Спортовий Осередок „Тризуб" на кожнорічних Загальних зборах викликав серед членів довір'я до проводу і осягав загальну підтримку в реалізації нових плянів організації спортової праці.

Упоравшись з початковими труднощами в праці і здобувши загальне довір'я громадянства, Спортовий Осередок „Тризуб" почав розгортати ширшу працю серед нашої молоді, яка заохочена осягами спортової дружини копаного м'яча, почала гуртуватися та активізуватися у спортових ланках. Нині у спортових дружинах є 156 юначок і юнаків, що захоплені ідеями спорту гідно репрезентують наше ім'я й своєю спортовою активністю скріплюють свою національну ідентичність, зв'язуючи себе з українською громадою.

Розуміється, що у зв'язку з таким розростом активности нашої молоді виникла перед Спортовим Осередком „Тризуб" нова проблема. Тяжко таку скількість молоді активізувати як слід, коли не мається власного спортового грища. Грище при такій скількости спортового активу є передумовою справного наладнання праці, тому Управа Спортового Осередку була змушена приступити до розв'язки справи набуттям власного грунту, щоби на ньому можна було розбудувати потрібні для дальшої праці споруди. При піддержці всього членства і жертводавців Управа Спортового Осередку закупила (на сплату) 32 акри землі і приступила до розбудови площі і потрібних будинків, які на спортовій площі є конечними.

Яке значіння для розвою спорту має власне грище дозволю собі сягнути споминами до нашої минувшини, а саме про згадку справи площі Сокола-Батька у Львові. Коли поляки побачили яку притягаючу силу має наш спорт, вони урядовим зарядженням відібрали нам нашу площу Сокола-Батька, щоби бодай на якийсь час спинити розвій нашого спорту. Нерви польських шовіністів не могли витримати, коли вони бачили, як ентузіястично наша народжена у Львові молодь витає кожний стріл у браму „Погоні" або „Чорних", коли ті дружини розгравали змагання з нашим спортовим клюбом „Україна". Та ж та молодь і ті „львовські дзєті" були їх надією. Їх вони всякими засобами польонізували і старалися відтягнути від наших установ, а навіть і наших церков. Багато з цієї молоді вже і рідну мову забувало. Аж тут нараз чудо. Та надія польського Львова валилася, бо коли та молодь прийшла на грище Сокола-Батька на змагання „України" з якоюсь чужою дружиною, то тоді та молодь наче в екстазі кричала „Україно темпо"! Кобзяр! „Валь їм баняк!" Мурскі! „Нє бав сі — валь в браму!" Ще нині наче чую їх на площі і споминаю той час, коли ті спантеличені польським окруженням юнаки поверталися серцем до свого народу назавжди, а потім та наша „Львівська Братія" так жертвенно

(Закінчення на стор. 5)

ПЕРЕД ПОЯВОЮ КНИГИ ПРО ЗБОРІВЩИНУ

У серії наших реґіональних публікацій завершується остаточно праця теж над книгою про Зборівщину п. н. „Над берегами Стрипи", до якої ще недавно пощастило роздобути вартісні матеріяли, але в грудні 1979 закінчуємо підготовчу працю і після повного зредагування даємо книгу до друку, а появу книжки сподіваємося з кінцем наступного року. На жаль, усе ще є прогалини — досі маємо коротші чи ширші описи лише частини місцевостей: Гаї Розтоцькі, Ніще, Тустоголови, Плауча Вел., Голів, Жуківці, Нестерівці, Бзовиця, Торгів, Махнівці, Жабинє, Красна, Оліїв, Метенів, Манаїв, Присівці, Івачів, Кабарівці, Тростянець Вел., Озірна, Перепельники, Зарудля, Зборів, Поморяни, Залівці, Волчків ці, Погрібці, Сервири, Підгайчики, Мшана. Усі інші місцевості все ще ждуть на своїх авторів.

Є статті про визначних уроджениців Зборівщини новішої доби — згадати б філядельфійського митрополита Константина Богачевського (народжений в Манаєві), посолку Мілену Рудницьку (народжену в Зборові), поета Романа Купчинського (народженого в Розгадові), сенатора Миколу Кузьмина (нар. в Озірній), юриста та історика д-р Матвія Стахова, світової слави інтерпретатора філософії С. Кіркеґора, д-ра Григорія Маланчука (нар. в Гарбузові), який прислав свої спомини з Копенгагену, де був професором університету, помер 1978 р. і там похований; маємо біографії, спомини і статті авторів, що живуть і працюють серед нас — письменниці Лесі Лисак (нар. в Вірлові), поета Романа Завадовича (нар. в Славній), д-ра Антона Жуковського (нар. в Поморянах), лікаря і діяча, як теж інших, але все ще бракує біографій інших численних у вільному світі зборівчан професіоналістів і діячів — інженерів, професорів, лікарів, педагогів, підприємців і т. д., отож ще й тепер просимо відгукнутись, присилати біографію, спомини, фото тощо, до книги про рідну Зборівщину.

Часу вже не лишається багато, отож спільними зусиллями й співпрацею завершуймо видання нашої книги остаточною надсилкою матеріялів і наших пожертв на її видавничий фонд (потрібна ще сума 15 тисяч дол., а кошти друку зростають).

Список жертводавців слатимемо поштою, крім того помістимо у книзі: фотознімки всіх фундаторів, що пожертвують більші суми.

Книга матиме 1000 сторінок великого формату і зміст по-англійському. Вона стане історичним пам'ятником про минуле життя й діла наших предків, наших дідів, батьків і про нас — для наших нащадків в Україні і не в Україні сущих.

Матеріяли, замовлення і пожертви просимо слати на адресу:

Zborivskyi Komitet
c/o W. Lokot
21 Kylemore Cres.
Weston, Ont. Canada
M9P 1C8

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЮВІЛЕЇ Й „ЮВІЛЕЇ"

У нашому громадському житті завівся звичай надмірних ювілеїв. Є люди, які своєю діяльністю заслужили собі на прилюдне відзначення. Але в більшості випадків гучні ювілеї справляють людям, які нічим не прислужилися громаді, а навіть стоять осторонь організованого життя. Це люди нікому невідомі, нічим незамітні, які нічим не інтересуються, не мають ніяких духовних, ні інтелектуальних зацікавлень. Книжки бояться, мов чорта, на імпрези не ходять, на ніяку всенародню ціль не жертвують. Але, проживши 25 чи 30 років свого подружнього життя, справляють самі собі, або через родину, приятелів і знайомих — ювілей.

На такий ювілей приходить інколи до 500 осіб, які платять від 20-50 дол. від тарілки. Так викидають грубі тисячі долярів намарно.

А ювілят представляє себе й дружину, часто чужинку, і розказує з гордістю, як то він доробився майна й живе в достатках. Але про те, що зробив для громади, чи скільки пожертвував, на загальні цілі — мовчить.

Чи це здорова громада?

Анастазія Біловус
Воррен, Міч.

НЕ ПАЧОВСЬКИЙ, А ЛАПЧИНСЬКИЙ

У статті п. Мирона Утриска „У 50-ліття Першого Чину ОУН" („Свобода" з 6-го листопада ц. р.) закралася помилка у прізвищі тодішнього совєтського консула у Львові. Його прізвище не Пачовський, а Лапчинський. Я мав нагоду його навіть особисто знати не по „радянофільській", але по медичній лінії. Був це дійсно дуже рафінований, витончений у поведінці та завжди добре зодягнений большевик українського

(Закінчення на стор. 5)

Людмила Волянська

„ЩЕ НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНА" — ЛУНАЄ ЗІ СТОРІНОК АНГЛІЙСЬКОГО „БЕСТСЕЛЕРА"

(1)

Фредрік Форсайт, англійський письменник уже трьох інтернаціональних „бестселерів", нещодавно опублікував новий свій твір, пригодницьку повість п. н. „Диявольська альтернатива" („The Devil's Alternative", Hotchinson of London, 1979), яку критики починають уважати за його „найбільшу й найамбітнішу" працю, і в якій і на початку і на кінці книжки звучать оці, дорогі українцям, слова: „Ще не вмерла Україна".

Нам, українцям, цей твір цікавий тому, що в ньому українська визвольна проблематика, вплетена в контекст міжнародної політики, зокрема в розгру поміж двома надпотугами світу, посідає чи не головне місце. „Диявольська альтернатива" побудована на кількох паралельних сюжетах, які розвиваються один за одним в інтригуючому плетиві цієї цікавої розповіді. Один з сюжетів, головний в книжці, має своїм героєм українця Андрія Драча, або Андру Дрейка — як воліла переінакшити в документах сина мати-англійка після смерти її чоловіка, батька Андрієвого, Степана Драча, емігранта з Західньої України і великого українського самостійника, (а сам Андрій називав себе пано Свободою). Батько Андрія потрапив синові своєму передати свою всепоглинаючу любов до Рідного Краю, яка в сина перетворилася в єдину думку, невідступне і фанатичне бажання бачити Україну вільною. На чотириста сімдесяти дев'ятьох сторінках „Диявольської альтернативи", що вже вийшла англійським, французьким і німецьким виданнями, — в березні 1980 року вийде американським, — автор захоплює читача впрост ошоломлюючим героїзмом Андрія і його невичерпною винахідливістю. Андрій Драч-Дрейк разом з його шістьма товаришами „тут" і двома „там" зуміли своїми глобального засягу вчинками потрясти кільканадцятьма державами світу і ледве не вчинили перевороту в самому Совєтському Союзі.

Все це на тлі незвичайно переконливих політичних ходів старого інтриґанта, наступника Брежнєва на московському „троні", генсека Рудіна, в його намаганні за всяку ціну втриматися при владі і навіть передати її своєму обранцеві. Він віртуозно грає „в кота і мишки" з Америкою, яка і... рятує його і Росію, як це вже не раз було і в минулій, і дійсній, не уявній та фіктивній, історії світу.

Хто ж він, цей автор-чарівник, що полонить нашу увагу несамовитою звитяжністю українців? Фредрік Форсайт, письменник-мільйонер, народився 1938 року в Англії. Довший час він був подорожуючим воєнним кореспондентом для лондонських періодичних публікацій, зокрема в Африці, в Біяфрі, події в якій згодом послужили змістом, цей раз для документальної праці „Біяфська подія" („The Biafra Story"). Але не документальні праці принесли йому світову славу. Слава і перших півмільйона британських фунтів прийшли з опублікуванням його першого „бестселера", пригодницької повісті, або „тріллера", — як її називають критики, — „День Джекела" („The Day of the Jackal"), де з затамованим подихом читач довідується про інтригуючу змову на життя президента Шарля де Голя.

Захоплений, згідно з деякими критиками, „місією неможливою" („Mission Impossible"), автор пише свій другий „бестселер" під назвою „Пси війни" („The Dogs of War"), для якого він хоче практично виконати фабулу. Щоб було ясніше, слід сказати, що Форсайт цей раз не тільки на папері, а й у житті майже „здійснив" захоплення влади в легендарній країні Африки Зангаро, прообразом для якої була справжня Екваторіяльна Гвінея та власні переживання письменника в Біяфрі. В цім випадку і події в книжці і дії Форсайта з його наємними „шукачами пригод" у житті є справжньою „місією неможливою".

Третім, також феноменальним успіхом Форсайта була книжка „Одеси справа" („The Odessa File"), присвячена ще й досі вражливій темі розшукування колишніх нацистів, антисемітсько активних і тепер, одним німецьким кореспондентом а ля Візенталь. Всі три книжки — як сказано — негайно принесли авторові світову славу, казкові гроші та були зроблені з них кінофільми, що їх оглядати міг весь світ, за вийнятком, очевидно, комуністичного. Четверту книгу Форсайта, „Диявольську альтернативу", напевно теж фільмуватимуть, і нам можна лише радіти, що вона у великій мірі присвячена українцям і їх боротьбі за волю.

Щоб зберегти від податкових агентів Англії свої казкові гонорари, на 83 відсотки яких посягав уряд в Лондоні, письменник виїхав у 1974 році з Англії до Еспанії, де перебував рік. Тепер Форсайт і його дружина (вона ірляндка, не українка, як дехто з нас схильний був вважати) мешкають постійно в Ірляндії, де вони купили замок з 18-го століття, його відновили й пристосували до Форсайтових вимог інтенсивної письменницької праці. Тут і писалася його остання книжка, про яку йде мова, — незабаром напевно славнозвісна „Диявольська альтернатива".

Як і попередні його книжки, „Диявольська альтернатива" писана людиною, що дуже добре вивчила свій предмет. Форсайт напевно мав добрих українських дорадників, бо знає нашу визвольну проблематику досконало, і хоч в книжці не обійшлося без деяких помилок (їх і так легко вибачити авторові-англійцеві), то цілість Форсайтових знань про Україну гідна подиву. Він знає нашу історію, минулу і сучасну. Знає добре про „українське диво" шістдесятих років, про безоглядний русифікаційний тиск тепер і в минулому, про репресії, постріли в потилицю, штучний голод і багато чого іншого. Знає він також, що за кожний „ухил", за кожний „саботаж" у совєтах, вина і кара падає на українців... Знає він і про розпачливий сигнал „SOS" татарського народу. Тому зрозуміло чому Андрієві сприяє в усьому татарин Азамам Крим з Канади.

До помилок автора можна зарахувати „географію", коли Західні землі „сягають аж Дніпра". (Виглядає це більше на Правобережну Україну, що належала в минулих віках Річі Посполитій). Так само і абетка українська, яка, згідно з Форсайтом, є латинською, а не кирилицею, викликає застереження, хоч і це можна пояснити тим, що дійсно у Західній Україні всі українці знали так само добре латинську абентку, як і свою українську, і все, що з тим пов'язується. До помилок, хоч і дрібніших, можна віднести ім'я Симоненкове, не Василь, а Павло; а Іван Дзюба став у книзі нашим „великим поетом", а не літературним критиком, як було насправді, чи публіцистом. І ще кілька дрібніших, які — нема мови — зовсім незначні.

Зате автор ніде й ніколи не робить тієї помилки, яка при згадці про українців покутує всюди на Заході, коли нас раз-у-раз „вільно і невільно" мішають з росіянами. Форсайт настільки свідомий цієї різниці, що використовує горду свідомість Андрієвої відрубности від росіян у дискусії Андрія з Тором Ларсоном, капітаном захопленого Драчем танкера. Андрій при тому прочитав скандинавцеві Ларсонові добру лекцію про наївність і довір'я західніх людей до Росії, за яку їм доведеться колись заплатити своєю свободою... Але про Ларсона пізніше, а зараз про фабулу твору з самого початку.

Біля берегів Туреччини на Чорному морі італійська шкуна рятує з безпричального човна непритомного невідомого. Його віддають в турецький шпиталь. Він маячить; повторює слово „зраджений", яке власті приймають за його прізвище. Це „прізвище" з'являється у вістці в журналі морського відомства в Лондоні, де вістку читає один із службовців, Андрій Драч, — наш Андру Дрейк, — а він знає, що означає „зраджений" і з якої мови це слово походить. Драч їде в Туреччину, бо вірить, що знайдений „моряк" мусить бути українським повстанцем, а Андрієві для здійснення його мрії потрібні контакти в Україні. Довгі роки Андрія палило одне бажання, однаєдина думка: завдати совєтам нечуваний удар. „Моряк" і справді виявився повстанцем-бойовиком з Тернопільщини на прізвище Камінський Мирослав. Він дає Андрієві потрібні інформації: Драчеві допоможуть два жидівські хлопці зі Львова, Лев Мішкин і Давид Лазарев. Ці обидва теж ненавидять російську тюрму народів з її голосним, але брехливим „інтернаціоналізмом", а насправді — з антисемітизмом, проти якого виступив блискучо в Бабиному Яру Іван Дзюба в свій час.

[Продовження буде]

В українському селі Апопці відзначено Листопадові Роковини

У неділю, 25-го листопада ц. р. відбулося урочисте свято „Першого Листопада" в 61-шу річницю перебрання влади і проголошення самостійности Західньо-Української Народної Республіки. В простірній залі Українського Об'єднання ім. Св.Володимира зібралася численна публіка з довколишніх місцевостей і репрезентанти міста Апопки з посадником Джоном Лендом на чолі.

О годині 11-ій, о. Андрій Назаревич відправив Богослуження в намірені українського народу і, при американському і українському прапорах, Панахиду за упавших героїв: Симона Петлюру, Євгена Коновальця, Степана Бандеру і всіх, які загинули в боротьбі за волю України.

По Богослуженнях було прийняття, що його дуже вдало приготовили наші проворні пані.

Опісля відбулася вдала Академія,приготована своїми власними силами, що є дуже відрадне, бо така ще мала громада і в такому короткому часі, а вже має будівлю для церкви і громади, є священик, який вже, з деякою допомогою громадян, побудував собі хату, так, що при цих,майже феноменальних,здобутках наша громада вже є спроможна влаштовувати імпрези, на які прибувають українці з дооколишніх місцевостей і тому всі присутні радіють проявами цих успіхів.

У програмі виступали: Розалія Генд, яка відспівала американський гимн і дві пісні при супроводі гри органу. Опісля Степан Ковальчук привітавши гостей, виголосив реферат. А відтак бандуристки: Е. Несвячена, С. Коваль, М. Забитко і П. Боднарчук відспівали при супроводі бандур чотири народні пісні. За цією точкою слідувало тріо: Зенон Максимів, О. Забитко і В. Фіцик, які заспівали одну пісню. Опісля Василь Фіцик виконав дві деклямації, а Зиновій Максимів відспівав одну пісню. Відспіванням українського національного гимну закінчено Академію.

Відтак промовляв посадник Апопки, похваливши українців, що вони становлять важливу вастину мешканців Апопки. Він також сказав, що він вже раз проклямував незалежність України і тепер ще прийшов, щоби вшанувати 61-шу річницю Листопада.

Цілість Листопадових святкувань залишила на присутніх приємне враження,так що вони нерадо розходилися, а частина ще продовжувала співати народні і стрілецькі пісні.

І довго ще лунав гомін: як з Бережан до кадри січовики манджали... та повільно голос затихав і наче з віддалі ще було чутно... То краялось серденько і з горя і з печалі... Та чи почули той голос Бережани? Чи почув ще хтось із тих, які там манджали? Може й почує і серце його зворушиться? Вірмо, що когось зворушить так сильно, що стрільці вже незадовго будуть манджати до переможного кінця.

Теодор Квасницький

Вшановано закатованих мистців: Аллу Горську, Гелія Снєгірьова і Володимира Івасюка

Дня 8-го грудня ц. р. рухливий пластовий Курінь „Верховинки" в Ню Йорку улаштував в Літературно-Мистецькому Клюбі святочний Вечір, присвячений замученим мистцям — Аллі Горській, Гелієві Снєгірьову та Володимирові Івасюкові. Поетично оформленим словом відкрила Вечір цитатою з Ф. Шіллера курінна сен. пл. Ніна Самокіш.

Пані Ніна Самокіш зазначила в дальшому, що влаштування цього Вечора є нашим духовним протестом проти трагічного життя, трагічної долі й трагічної смерти мистця, письменника, композитора, які протягом свого короткого життя, збагачували духову культуру свого народу й самі визволяли себе із рабства до вільної думки.І рівночасно— це маніфест їхньої творчости,сили духа,їхньої національної стійкости. Це ж вони самі в самоті або у невеликому гурті скидали зі себе рабство. Їх ми вшановуємо, а себе зобов'язуємо.

Так видко забажала собі доля, — в дальшому говорила Н. Самокіш,-щоб учасниками сьогоднішньої програми було тут на чужині народжене покоління й покоління народжене в Україні, а їх разом привело сюди трагічне положення нашого народу. Усе ж цей наш Вечір тканий чорними й червоними нитками, радістю її смутком. Бож ми болієм о із-за цієї великої втрати Алли Горської, Гелія Снєгірьова та Володимира Івасюка, але ми радіємо їхньою творчістю та силою їхнього духа.

Другу частину програми Вечора відкрила спогадом про Аллу Горську, Гелія Снєгірьова і Володимира Івасюка сен. пласт. Надія Світлична з питомим їй теплим і сердечним словом. Вона говорила про людей. які разом жили,разом страждали, разом зі страхом очікували наступного дня. Раїса Мороз говорила про долю жінки-матері засланого чоловіка, до якого можна хіба з великими труднощами раз в рік дістати дозвіл на побачення. Коли вона, повертаючись з далекого Сибіру з малим синком вступила в Києві, щоб відвідати Н. Світличну, і вони зажурені згадували страшне їхнє життя — увійшла в кімнату Алла Горська — ніби сонце засяяло. Її ясна постать, лагідний усміх, сині очі, золотисте волосся – роз'яснили кімнату. І настрій зразу змінився. А маленький синочок, побачивши їхню радість, встав з куточка, і підійшовши до Алли подав їй (ставши на пальчики) цукерка на довгім патичку.

Старша пл. Марта Зелик відчитала гарною мовою вірш, присвячений Аллі Горській пера Василя Стуса та уривки з Дневника Гелія Снєгірьова про мову.

У мистецькій частині дуже солідно підготоване слово сказав молодий музик ст. пл. Олесь Кузищин, який опрацював пісні композитора В. Івасюка. Він теж сам акомпаньював і співав в дуеті з учасницею СУМ-А Христею Іванів (сопрано) пісні в його обробці: „Верба" „Я твоє крило", „Пісня буде серед нас" і „Запроси у сни".

Курінна сен. пл. Ніна Самокіш, подякувавши всім виконавцям, звернулася до пань: Надійки Світличної і Раїси Мороз, , сказавши: „Ми вдячні за це, що Ви привезли у своїх серцях своїх друзів, зблизили їх до нас й дали ще більшу можливість, їх полюбити. Вони щасливі, бо багаті на друзів а їхні друзі щасливі бо мають їх.Наперед згинули Алла Горська,Гелій Снєгірьов Володимир Івасюк,Михайло Мельник,відтак прийшли арешти:Івана Світличного,Євгена Сверстюка,Василя Стуса,Михайла Осадчого,о.Василя Романюка,Ірини Калинець,Ігоря Калинця,Ірини Сеник,Романа Сеника,Олеся Сергієнка,Данила Шумука та інших... А сьогодні переслідувані нові особи: Микола Горбань, Юрій Литвин, Петро і Василь Січки, Олесь Бердник, Юрій Бадзьо, Петро Рубан... Хто завтра?... І яка наша участь в сьогоднішнім дні? ... Провірмо себе чи часом нас хвилюють уже ці страждання української людини нашої епохи. Чи вистачають нам лише наші короткі спалахи? Оборонім їх сьогодні й збережім перед чорним завтрашнім днем.

Ми вдячні пластовому куреневі „Верховинки", а зокрема курінній сен. пл. Ніні Самокіш за другий з черги такий удачний і потрібний Вечір, який зібрав рекордове число гостей, бож понад 180 осіб, в тім багато молоді.

Ольга Соневицька

Відзначення 50-річчя ОУН і 20-річчя смерти сл. п. Степана Бандери

Старанням членів Українського Визвольного Фронту, 15-го жовтня ц. р., відзначено 50-річчя ОУН і 20-ліття смерти сл. п. Провідника ОУН, Степана Бандери. Відзначення відбулося у залі Української Спілки „Дел В'ю Ресорт" в Лейк Делтон, що її відповідно до імпрези, Ігор Шагай удекорував національними прапорами, прапором ОУН та портретами полк. Євгена Коновальця і Степана Бандери.

О годині 6-ій по полудні о. Іван Кротець, з парафії свв. Володимира і Ольги в Чікаго, відслужив співану Службу Божу і Панахиду, закінчивши моління згадкою про обох великих Синів українського народу, впавших з рук московських скритовбивців.

О годині 7-ій вечора, Олекса Хіч відкрив святочні сходини,коротко з політичного аспекту, з'ясувавши значення, створення УВО-ОУН та їхніх творців і провідників сл. п. полк. Євгена Коновальця і сл. п. Степана Бандери.

Святочну доповідь виголосив, учасник Визвольних Змагань 1918-1920 років Іван Малюк, насвітливши в ній змагання українського народу до волі та героїчні провідні постаті тих змагань, Головного Отамана Симона Петлюри, полк. Євгена Коновальця та Степана Бандери, що були творцями нової епохи змагань українського народу за Українську Самостійну Соборну Державу. За цю велику ідею, вони впали на шляху, з рук відвічного ворога України, узурпаторської Москви. Свою доповідь він закінчив маршем українських націоналістів „Зродились ми Великої Години".

З черги, вірш Петра Кізка „Над могилою Бандери", прочитала Анна Піганюк.

На закінчення І. Малюк переказав кілька споминів з підпільної праці ОУН в роках 1939-1943, в його повіті — як то НКВД та Ґестапо переліцитувались у намаганнях знищити націоналістів.

Відзначення, в якому взяли участь усі українці з Вісконсин Деллс-Лейк Делтон, закінчено відспіванням українського національного гимну.

І. Мак

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

Я. І. Тустанівський здобув докторат із філософії

Д-р Я. І. Тустанівський

Дня 9-го ц.р., докторант Ярослав І. Тустанівський успішно оборонив свою докторську дисертацію перед Науковою Радою Інженерного Факультету Стейтового Вейнського університету, одержавши ступінь доктора філософії.

Темою його докторської праці була: „Стабільність змінливих кружляючих рідин". У цій, глибоко теоретичній, праці докторант зупинився над формулюванням змінливої стабільности, розглянув довільні тривимірні коливання, а кінцеві розділи присвятив аналізі теорії енергії.

Експериментальна й теоретична праця у ділянці геофізичної гидродинаміки переводиться сьогодні в багатьох ляблораторіях і наукових інституціях світу, а її висліди мають широке застосування в індустрії, медицині, кліматології й ділянках природи й технології. Докторант Я Тустанівський в своїй праці опрацював методу, якою можна послуговуватись при аналізі стабільности найбільш складних геофізичних течій, що вбільшості є періодичними явищами. Розв'язкою згаданої проблеми, зокрема зацікавилася дослідна станція американської армії, яка своїми дотаціями причинилась до успішного завершення дослідів із цієї ділянки.

Після успішної оборони своєї докторської дисертації д-р Ярослав І. Тустанівський одержав запрошення включитись у склад Інженерного факультету Вейнського університету. Сьогодні він є викладачем на цьому університеті.

Д-р Ярослав Тустанівський уродженець міста Детройту, стейту Мічіген. Початкову освіту він здобув у парохіяльній школі при українській католицькій церкві Непорочного Зачаття в Гемтремку, Міч, а згодом закінчив у Українську Вищу Школу при тій же парохії. У 1975 році закінчив з високим відзначенням Механічний Відділ Інженерного факультету Вейнського університету, одержавши ступінь інженера. Після градуації він знову висався на університет, щоб продовжувати та поглиблювати свої студії. З уваги на високі оцінки в часі студій та виїмкові здібности він став відразу докторантом на Інженерному факультеті. Як докторант працює при катедрі гідромеханіки з обов'язками навчання на курсах та ведення дослідів у ділянці стабільности змінливих течій. Як студент-докторант він успішно закінчив приписані курси, перейшов вимагані іспити, а 9 серпня 1979 року, завершив студії захистом докторської дисертації.

Крім педагогічної праці, д-р Ярослa Тустанівський зайнятий також і професійно, працюючи інженером в Компанії Борровс, в ділянці дослідів над удосконаленням комп'ютерів. Свою професійну працю в підприємстві Борровс почав ще в 1973 році, як студент-інженер. Сьогодні він осягнув вже там керівний пост штабового інженера.

Вже від довшого часу д-р Я. Тустанівський бере участь в різних професійних і наукових зїздах та конвенціях з рамени університету і працедавця, що дуже часто пов'язані з його доповідями. Час від часу читає лекції в різних університетах зі своєї вузької професійної ділянки. Його наукові статті друковані в наукових журналах і розвідках. Сьогодні він є дійсним членом Американського Науково-го Дослідного Т-ва „Сігма ксай" та членом Американського Т-ва Механічних Інженерів.

Д-р Я. Тустанівський ще з дитячих літ велику увагу присвячував спортовим заняттям. Він був членом різних спортових дружин у початковій і вищій школах, а також і в університеті. Його улюблені ділянки спорту це: кошиківка, теніс, плавання та лещатарство на снігу й воді.

Д-р Ярослав Тустанівський є членом 20-го Відділу Українського Народного Союзу в Детройті.

Роман Куропась

П О Д Я К А

Господи, до Тебе
возношу душу мою!

З волі Всевишнього в дні 25-го травня 1979 року відійшов до Вічности

мій Найдорожчий МУЖ — вірний Друг життєвої мандрівки —

бл. п.

ОЛЕКСАНДЕР БЕРЕЖНИЦЬКИЙ

магістер філософії, пластун сеніор керівництва, відзначений орденом св. Юрія в золоті, член 10-го Куреня УПС „Чорноморці", бувший член Головної Пластової Булави й Ради, бувший член Крайової Пластової Старшини і Ради в ЗСА, довголітній станичний Пластової Станиці в Боффало, довголітній пластовий виховник, головний редактор журналу „Літопис Бойківщини", учитель середніх шкіл в Україні й на чужині, член багатьох громадських товариств і організацій.

У хвилинах мого безмежного смутку, я зазнала багато помочі й співчуття від моїх найближчих, і це додавало мені сили переносити мою болючу втрату. В першу чергу складаю найглибшу подяку моїй Найдорожчій Мамі й Сестрі та її Родині, які під час хвороби мого Чоловіка завжди були з нами та виявляли нам стільки доброти своїх сердець!

З глибини свого серця складаю мій поклін і найщирішу подяку

Їх Блаженству Патріярхові Йосифові І

за молитви та вислови співчуття. Щиро дякую Високопреподобним Владикам: Кир Ізидорові Борецькому та Кир Мирославові Марусину, о. Архимандритові Любомирові Гузарові, о. Ректорові Софронові Мудрому, ЧСВВ, о. Митратові Богданові Ганушевському, капелянові Українського Пласту о. Крилошанинові Богданові Смикові, о. Крилошанинові Василеві Джиджорі, о. Володимирові Шараневичеві, о. Петрові Огірковi та о. Евгенові Гарабачеві за вислови співчуття та відслуження Святих Літургій за спокій душі Покійного. Моя окрема подяка Всеч. о. Митратові Павлові Іваховy — пароховi церкви св. Миколая в Боффало за провід в похоронних відправах та за глибокі змістом прощальні слова під час похорону. Дякую Всечеснішим Отцям: Павлові Ґреськову, Ігореві Пепенському, Сергієві Келегарові і Василеві Кондуському за участь в похороні. Дякую дякам — п. Василеві Панкевичеві і п. Василеві Макухові, як також Хорові „Бурлаки" при Станиці Братства б. Вояків І. Дивізії УНА, за спів під час похоронних відправ.

Дякуємо Начальному Пластунові — пл. сен. д-рові Юрієві Старосольському, Головній Пластовій Булаві і Раді, Крайовим Пластовим Старшинам Канади й ЗСА за вислови співчуття. Дякую Пластовим Станицям міст: Боффало, Гамільтон, Сент Кетерінс, Клівленд, Льорейн і Рочестер за співчуття, квіти, участь в похороні та за вшанування пам'яті Покійного датками на добродійні цілі.

Дякую Команді цьогорічного Свята Весни, яке відбувалося на Оселі „Зелений Яр", якраз в часі похоронних обрядів, за ласкаве відслуження Панахиди за спокій душі Покійного, а пл. сен. Михайлові Бажанському за згадку про нього.

Моя окрема подяка належиться 10-му Куреневі УПС „Чорноморці". Складаю її на руки курінного пл. сен. Нестора Кольця. Дякую за некролог і вислови співчуття. Зокрема дякую ще пл. сен. Михайлові Ляльці, Богданові Ґуранові, Мірковi Пелешенковi; Михайлові Бучкові, Ярославові Кривому і Богданові Ганушевському за участь в похороні, за повнення почесної стійки та віддання останнього салюту Їхньому Другові-Абові. Дякую Редакторові „Чорноморця" пл. сен. Миронові Ганушевському за згадку про Покійного і за присвяту вірша „Будь" Р. Кіплінґа, вірша, який завжди був життєвим девізом Олеся.

Дякую моєму матірному 6-му Куреневі УПС „Буриверхи" за співчуття.

До глибини душі зворушили мене члени бувшого юнацького гуртка „Голуб" 5-го Куреня УПЮ-ів ім. сотн. Федя Черника в Міттенвальді (Німеччина), якого зв'язковим і впорядником був мій Чоловік. Їхня увага до Покійного за життя та вислови незабутої пластової дружби після Його відходу на „Вічну Ватру", та останнє СКОБ і Бур-Ку-Ку ітимуть зі мною до кінця мого життя.

Складаю щиру подяку Товариству „Бойківщина" на руки голови мґр. Мирона Утриска за некролог, вислови співчуття, згадки про Покійного в „Літописі Бойківщини" і в „Америці". Дякую за Святу Літургію в 40-ий день смерти.

Дякую Товариству „Бойківщина" в Канаді.

Дякую Українському Патріярхальному Світовому Об'єднанню, Крайовим Управам Патріярхальних Товариств — ЗСА і Арґентини, Товариству Св. Софія в ЗСА, Редакції журналу „Патріярхат", Відділам Патріярхального Товариства в Боффало і Сент Кетерінс за вислови співчуття і квіти.

Моя окрема подяка належиться Пластовій Станиці і Кружкові Пластприяту в Боффало та станичному пл. сен. Ярославові Пришлякові, який від першої хвилини нашого смутку був з нами та старався допомогти в усьому. Дякую Вам усім, Подруги й Друзі, за вислови співчуття, квіти, участь в похороні та за все, чим Ви вшанували свого друга пластування.

Складаю подяку ОТК „Новий Сокіл" на руки голови пл. сен. Богдана Пашковського за вінок з ялиці із Пластової Оселі „Новий Сокіл", на якій Покійний провів стільки років праці!

Дякую Рідній Школі в Боффало за квіти й вислови співчуття.

Дякую за прощальні слова — сказані над відкритою могилою, або в часі тризни — таким особам: д-рові Михайлові Лозі — шкільному товаришеві Покійного — (прощав від боффалівської української громади), пл. сен. Михайлові Ляльці (прощав від 10-го Куреня „Чорноморці"), пл. сен. Ярославові Пришлякові (прощав від КПС в ЗСА і Пластової Станиці в Боффало) пл. сен. Володимирі Прокопець (прощала від Пластової Станиці в Сент Кетерінс), п-і Анні Стецькович — землячці Покійного з рідного Мшанця, пл. сен. Михайлові Бучкові (прощав від Т-ва „Бойківщина" та від бувших учнів Покійного), пл. сен. Мар'янові Борачкові (прощав від АДУК) та п. Богданові Морозові (прощав від ОВФ).

Моя глибока вдячність належиться п-і Анні Небожук за липовий цвіт і грудку землі з України — з могили Тараса Шевченка, землі, під якою на віки спочило втомлене життєвою мандрівкою серце мого Чоловіка.

Дякую паням: Ніні Сайкевич, Анастасії Козій, Ірусі Коссовській, д-р Уляні Лозі, Марусі Ґреґа та Подругам-сеніоркам: Славі Шишці, Соні Головатій, Марті Стасюк, Люді Коритко, Ліді Стасюк і Олі Чмолі за зорганізування післяпохоронної тризни та всім іншим Приятелькам-паням за допомогу й датки.

Дякую Українській Радіопрограмі п. Василя Шарвана за посмертні згадки впродовж трьох днів та за присвяту в пам'ять Покійного пісні „Ой, Морозе, Морозенку..." та пластового „Добраніч", а дикторці Радіопрограми п-і Ірині Чмолі за останнє пластове „Отче наш" на прощання до Вічности.

Моя окрема подяка належиться Рідним — Ярославові й Олександрові Татомирам, Евгенові і Марійці Турянським з родиною, Христі й Адріянові Цьолкам та Христі й Ігореві Мельникам, які помимо труднощів прибули особисто, щоб відпровадити Покійного на Вічний Спочинок. Дякую Приятелям д-рові Любомирові і Степанії Крохмалюкам та д-рові Михайлові і Марії Логазам, що були з нами. Дякую всім Рідним і Друзям, а зокрема моїм Шкільним Товаришкам, які висловили мені співчуття, зложили свої пожертви на так чисельні Святі Літургії, прислали квіти, взяли участь у похоронних обрядах та вшанували пам'ять Покійного датками на добродійні цілі.

Дякую Боффалівській громаді, яка так чисельно прощала мого Чоловіка, дякую всім, хто згадав Його у своїх молитвах і серцях.

Дякую др. Михайлові Лозі й мґр. Миронові Утрискові за згадку про Покійного в українській пресі. Дякую Редакціям „Свободи", „Америки", „Патріярхату", „Нашого голосу", „Пластового листка" та Пластовим виховним журналам за надрукування посмертних оголошень і згадок про Покійного.

Дякую власниці українського похоронного заведення п-і Олі Слотюк за взірцеве переведення похорону.

Я не в силі вичислити всіх, хто розумів і співчував мені й моїй родині в цих тяжких життєвих скорботах, і тому прошу вибачення, якщо я кого пропустила й не подякувала, як слід.

Прошу Всевишнього, єдиного Серцевідця, винагородити усім щедрими благодатями.

Дружина — ОКСАНА

Список осіб, які — замість квітів на могилу

світлої пам'яті

проф. Олександра Бережницького

склали датки на різні цілі.

1. НА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД:

$100 — Оксана Бережницька;
$67.93 — Бувші учні Української Учительської Семінарії в Міттенвальді;
по $50 — Елмер і Ольга Берч, д-р Мирослав і Ксеня Данилишини, Олександер і Анна Заяці, Володимир і Евфрозина Мартинці, Софійка Мартинець, мґр. Микола Турецький, інж. Евген і Марія Турянські, Степанія Хома, Роман і Люба Цьолки;
по $25 — Гуцульське Т-во ім. Олекси Довбуша в Боффало, пл. сен. мґр. Ярослав Кришталович з родиною, д-р Теодор і Анна Небожуки, о. крилош. Богдан і Володимира Смики, інж. Сидір і Марія Тим'яки, УККА — Відділ в Боффало, д-р Микола й Іванна Чировські, о. дияк. Андрій і Галина Чировські, інж. Тарас і Юлія Шипиляві;
по $20 — Любомир і Софія Головаті, родина Ґреґів, Галина Крохмалюк, Роман і Елеонора Крупки, інж. Василь і Зеня Морози, д-р Мирослав Перейма, Маркіян і Ліда Стасюки, Анна Стецькович;
по $15 — Михайло Мохнач, Евгенія Онуферко, Петро й Ганя Тютюнники, Ірина Шинаровська;
по $10 — Надія Андрушко, інж. Роман Вергун з матір'ю Іриною, Надія Волинець, мґр. Іван Гаврилюк, проф. Ілля й Ірина Гомонки, Петро й Марія Гаравуси, Ярослав Гулик, мґр. Зенон і Ксеня Депутати, Андрій і Ольга Кілко, Михайло Кладочний, інж. Володимир і Анізія Копистянські, д-р Любомир і Степанія Крохмалюки, Олекса й Рут Кулики, д-р Михайло і д-р Уляна Лози, Евген і Евгенія Луковські, Степан і Ярослава Малюци, Дмитро й Марія Мацькови, Тадей Миуаськів, Богдан і Катерина Морози, мґр. Мар'ян і Олена Морозевичі, Микита й Василина Осташуки, Григорій і Роксоляна Пікаси, Василь і Мирослава Райци, Оксана Сасик-Хутко, Василь і Параска Сметанюки, Василь і Анна Федораки, Богдан і Ліда Хом'яки, Степан і Катря Шилиляві, Степан і Слава Шишки, Дмитро й Ельсі Яремки;
по $5 — Роман Касприк, Юліян і Анна Конотопські, Іван Кравець, Михайло й Марія Курляки, Зиновія Мосійчук, Петро й Берта Наминаніки, Анна Пугач.
Разом $1,397.93

2. НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „ПАТРІЯРХАТ":

по $10 — о. крилошанин Василь Джиджора, Іван і Марія Дзядів.
Разом $20.00

3. НА ПЛАСТОВИЙ ВИДАВНИЧИЙ ФОНД:

по $100 — Оксана Бережницька, Осередок Праці УПС в Клівленді;
по $50 — д-р Михайло й Орися Дейл, Андрій Негребецький, Пластова Станиця в Боффало, Володимира Русинко, Ольга Слотюк, д-р Роман і Богдана Топольницькі, Управа Оселі „Новий Сокіл", інж. Адріян і Христина Цьолки;
по $30 — д-р Ірина Крамарчук зріднею, Казік і Ядзя Місюри;
по $25 — Курінь УПС „Буриверхи", інж. Любомир і Наталія Гевко, Олександер і Христина Ґромоцькі, Корнель і Емілія Дзюби, Богдан і Іванна Козаки, д-р Микола й Ольга Кузьмовичі, д-р Михайло й Марія Логази, Віра Мицьо, Окружний Комітет УНС, інж. Богдан і Марія Пашковські, Пластова Станиця і Пластприят у Сент Кетерінс, пл. сен. Ярослав Пришляк, д-р Вадим і Володимира Прокопці, Ігор і Зіна Раковські, д-р Михайло й Ніна Сайкевичі;
по $20 — проф. д-р Петро Зелений, пл. сен. Михайло і Степанія Бучок, Іван і Марія Іскало, пл. сен. Микола й Володимира Кавка, мґр. Лев і Дарія Ломиші, Петро й Анна Поліщуки, проф. Олександер і Софія Татомири;
по $15 — Зенон і Марія Боднарські, збірний даток: пл. сен. Степанія Гарас, ст. пластуни Богдана, Катруся і Гриць Долішні, Осередок Старших Пластунок в Боффало, пл. сен. Мар'ян і Марта Стасюки;
по $10 — Михайло й Ольга Бельмеґи, Мар'ян і Ярослава Борачки, Станислав і Софія Ващаки, Володимир і Анна Ганицькі, Уляна і Діяна Ґаврилюк, Дора Горбачевська, інж. Ярослав і Ярослава Гринчаки, Михайло й Теодосія Депутати, Любомир і Люда Коритки, д-р Любомир і Степанія Крохмалюки, Василь і Анна Макухи, пл. сен. Василь і Ніза Мандзії, д-р Ігнатій і Еріка Метілі, Михайло Миськів, Олена Морозович, Ізидор і Наталія Небесні, Віра Паньків, Марта Перейма, Ореста Перейма, Пластова Станиця в Рочестері, Роман і Оксана Породко, інж. Юрій і Таїса Потієнки, Теодосій і Галина Пришляки, ст. пл. Богдана Роздольська, Ніна Сайкевич, Ігор і Оля Чмоли, Степан і Слава Шишки, пл. сен. Любомир і Люба Шміґель, Орест і Леся Щур, Дмитро й Елсі Яремки;
по $5 — проф. Мечислава Ганицька, Володимир і Тамара Денисенки, ст. пл. Зіна Дмитріюк, Мирослава Дмитріюк, проф. Осип Залеський, д-р Михайло Лоза, Марія Лещишин, Люба Паньків-Трост, Марія Паньків, Степан Паньків, Михайло Проценко, Неоніля Стецьків, інж. Роман Щуровський;
$160 — Бувший гурток УПЮ „Голуб" — збірний даток — пл. сен. Володимир Бандера, пл. сен. Степан Ґерула, пл. сен. Орест Кузьма, пл. сен. Михайло Мочула, пл. сен. Орест Небеш, пл. сен. Юрій Солтис, пл. сен. Юрій Український, пл. сен. Богдан Андрушків;
по $25 — Пластова Станиця в Гемілтоні, ст. пл. Уляна Меллор;
$20 — Спільний даток: пл. сен. Анна Сатурська, пл. сен. Мирослава Гук;
по $10 — пл. сен. Ганна Коренець, Роман і Ірина Павлічки, Юрій і Аня Павлічки, Роман і Люба Домбчевські.
Разом $1,720.00

4. НА ПЛАСТОВУ ОСЕЛЮ „НОВИЙ СОКІЛ":

$200 — пл. сен. Слава Шишка;
по $50 — Ярослав Гринчак, Анастазія Козій;
$36.58 — ст. пл. Юрій Грещишин;
$25 — Петро й Марія Лещишини;
$20 — пл. сен. Олексій Сагайдаківський.
Разом $381.58

5. НА УКРАЇНСЬКИЙ НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ в ГАРВАРДІ

$100 — Оксана Бережницька;
$50 — д-р Евген і Неоніля Стецьків.
Разом $150.00

6. НА ДУХОВНУ СЕМІНАРІЮ в БРАЗИЛІЇ

$10 — Надія Гадзевич.

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ДОПОМОГУ УКРАЇНСЬКИМ ДИСИДЕНТАМ, ЩО ПРИСЛАЛИ ДАТКИ ЧЕРЕЗ ЗУАДК

I. НА ФОНД ДОПОМОГИ Л. ПЛЮЩЕВІ ТА ЙОГО РОДИНІ:

Збірку перевело Европейське Представництво ЗУАДК у всіх країнах нашого поселення. Її вислід (в нім. марках) був слідуючий: ЗСА — 49,388.59, Німеччина — 33,545.00, Канада — 22,741.19, Австралія — 8,126.10, Англія — 4,665.26, Швайцарія — 1,800.00, Венесуеля — 1,502.14, Норвегія — 1,350.00, Швеція — 1,348.30, Бельгія — 988.10, Австралія — 300.00, Франція — 250.00, Аргентина — 120.00, Нова Зеляндія — 60.00 Разом 126,184.88 нім. марок, які при виміні на ам. доляри (1.— дол. — 1.88 нім. марки), дали суму — 61,119.51 дол. Цю квоту, що її зложила через ЗУАДК українська спільнота в діяспорі, передано родині Л. Плюща.

Список пожертв на цей фонд, пересланих до ЗУАДК з терену ЗСА і Канади в ам. дол.:

2,000.00 дол. Суспільна Служба Українських Ветеранів, Філядельфія
300.00 дол. М. Кознарська
200.00 дол. М. Слободяник
150.00 дол. М. Громницький
141.40 дол. Держ. Вр. Легіону С. Петлюри
по 100.00 дол. ОУА „Самопоміч" — Детройт, А. Шог, К. Старосольська, О. Воскоб, М. Ракуш, В. Кий, О. Скоп, Я. Чипак, О. і Л. Віланюк, Р. Голод і О. Третяк, Ю. Вережницький, А. Стратієнко, Т. Д. Закидальський, В. Заиків, Б. А. Филипчак, Я. Падох, В. Турченюк, О. Оришкевич,
77.32 дол. Кред. Спілка „Союз" — Торонто,
55.00 дол. Е. Лащик
по 50.00 дол. Р. Барановський, Ю. Старосольський, В. В. Цимбалістий, О. Неділко, М. Гнатів, Я. Зубаль, І. Даниленко, Т. Гаврик, В. Стадниченко, В. Артимишин, Лев Д. Кушнір, Л. Заіка, В. Захарчук, М. Шиприкевич, В. Пушкар, Д. Витанович, Я. Р. Граб, О. Гедзяк, О. Шевчук, П. Серна, А. і Т. Небожук, М. Гарасовська, В. Михайлович, Г. і З. Гаюк, Л. В. Демянчук,
по 40.00 дол. Я. Мигайчук, Х. Сеник, І. Куземський, П. Троценко,
35.00 дол. Л. і М. Саган,
по 30.00 дол. М. Сайкевич, Р. Топольницький, І. Парфанович, М. Свідан, О. Татарський, У. Мазуркевич, С. Мартюк, С. М. Спольський, В. Лімонченко, М. Витанович,
по 25.00 дол. Н. Вроблевський, В. і Я. Гробельський, І. Демиденко, І. Ільницька, В. Кліш, З. Кебуз, Р. Андрейчик, О. Панасюк, В. Зібликевич, Р. Процик, О. Мацьків, Л. Гриців, М. Драган, В. Бородайко, ДОВРУС — Ню Йорк, А. Грегуль, А. Гудзовський, Ю. Кобрин, Н. Макаревич, І. Кіндрат, Т. Артимович, А. Пасіцька, Л. Царик, І. Качмарик, О. Старосольська, В. Сімиицев, А. Кочкуда, О. М. Павлюк, Т. Гилиций, В. Дмитрюк, М. Грещишин, Х. Саган — Зоммерс, Г. і М. Костюк, І. Пришляк, М. і В. Пашковські, С. Порощак, І. Іскало, І. Метіль, О. і М. Салдит, І. і Я. Лаврівські, А. Крайчик, М. Курчак, І. Голуб, В. Дебайло, М. Палій, В. і І. Вертипорох,
по 20.00 дол. Т. Сенковський, С. Костик, С. Путикевич, Д. Витанович, Я. Волошин, В. Процинський, В. Ястрембський, А. Чепига, Укр. Євангельське Обєд. Півн. Америки, О. Івасиків, В. Шиприкевич, М. Гнатик, В. Палідвор, Ю. Савчак, В. Гермар, С. Кулик, В. (нечиткий) — Ютика, Д. (нечиткий) — Рочестер, В. Когутяк, М. Логаза, П. Діловський, М. Депутат, М. Варицький, В. Пасічняк, І. Влішак, С. Шолохов, Р. Петрів, З. Богданський, В. Ганицький, Е. Дзюбинський, В. Вора, О. Дрозд, Р. Стизан, М. Перейма, М. Савчак, О. і О. Вережницькі, І. і О. Чмола, З. Коновка, С. Шепелявий, Р. Залуцький, о. С. Клепарчук, Е. Стецьків, П. Остапчук, М. Стасюк, М. Пікас, В. Федорак, В. Захарів, Л. Ломиш,
по 15.00 дол. Л. Дяченко, П. Косенко, О. Супринович, В. Войтович, о. П. Івахів, М. і М. Дзюба, М. Андрієнко, М. Лисогір
по 10.00 дол. Р. Трач, В. Везовець, С. Ф. Кравець, К. Процьків, Петро Прасіцький, Михайло Гайда, о. В. Воровський, Е. Вачинський, П. Поліщук, Л. Дражевська, А. Турчин, Ю. Пазуняк, Т. Орел, В. Бандера, М. Дмитрів, Л. Мурин, О. Новицький, Г. Тріска, П. і А. Івасів, В. Макогон, В. Рубан, П. Хороших, І. Кравець, Г. Папуга, І. Вілинський, Ю. Конотопський, В. Прус, А. Дякун, Дж. Самотовка, Т. Юрків, П. Слішевський, З. Питляр, І. Дячун, Р. Коваль, М. Д. Дрозд, А. С. Левицький, М. Лучик, П. Вілик, Е. і С. Олексій, М. Миськів, Г. Олексій, І. Шинаровська, С. Питляр, І. і Т. Грицай, М. і К. Карпевич, Х. Врави, Г. Пашковський, Ф. Іскало, А. Пашковська, С. Фафендик,
по 5.00 дол. І. М. Вітковський, Т. В. Зарицький, С. І. Данилюк, Е. Гіль, А. Мосійчук, В. Верн, Е. Волошин, М. Чайківський, І. Запряла, Н. Качала, Л. Крушельницька, М. Савицька, М. Даниш, О. Качала, М. Лоза, Г. Кобець, Л. Галуга, І. Пікас, З. Дерган, Ю. Коссовський, І. Голобут, М. Заиків, Н. Н. — Вофало, Н. Волинець, Р. Войчак, Т. Чмола, І. Козира, В. Давидович, Р. Арент, Л. Візняк, Д. Серна, А. Дністріян, С. Микитка, В. Остапюк, П. Лемечук, П. Осташ, Я. Ганущак, С. Пригода, П. Стасюк, І. Ткач, В. Роговський, Р. Пакчак, О. Возьний, І. Цегельський, С. Венґльовський, В. Пашковський, О. Вілоголовський, М. Лисенко, Д. Яремко,
17.00 дол. вплатили жертводавці сумами нижче 5.00 долярів.

Разом вплинуло на „Фонд Леоніда Плюща" — 9,460.72 до канцелярії ЗУАДК-у у Філядельфії, з терену ЗСА і Канади.

II. ФОНД ДОПОМОГИ Н. СВІТЛИЧНІЙ ТА ЇЇ РОДИНІ

Пожертви переслані з терену ЗСА і Канади до ЗУАДК. В цьому є включена сума (2,845.00 дол.), що її зібрано під час зустрічі Н. Світличної з філядельфійською громадою, яку зорганізували під патронатом УВАН і ЗУАДК, Панство д-р Олег Третяк і д-р Рената Голод. Також є включена сума 313.00 дол., яка вплинула зі збірки, яку перевело Сестрицтво св. Ольги при Українській Православній парафії Покрова Пресвятої Богородиці у Філядельфії.

1,000.00 дол. Український Народний Союз
575.00 дол. 78-ий Відділ СУА — Вашінгтон, — збірка,
500.00 дол. Р. Голод і О. Третяк
318.00 дол. П. Різник — збірка
300.00 дол. Укр. Амер. Культ. Освітня Асоціяція — Клівленд
230.00 дол. Л. і Ю. Артимишин
по 200.00 дол. М. Пирський, СУК „Провидіння", О. і Л. Віланюк
155.00 дол. Оселя „Вознесіння" — Філядельфія — збірка
150.00 дол. М. Громницький
по 100.00 дол. М. Кознарська, о. І. Д. Оришкевич, О. Скоп, І. і М. Федорів, Л. Кушнір, О. Панасюк, Х. і Ю. Гура, А. Стратієнко, К. і Я. Козак, С. і Ю. Вережницькі, Л. і Л. Зелик, М. і Е. Стахів, В. Заиків, А. Камінський,
80.00 дол. В. Воловодюк,
по 75.00 дол. Л. і М. Прокоп, В. Гасюк
по 50.00 дол. Б. Михайлович, М. З. Сігурович, І. Прийма, Я. і М. Зубаль, П. Солуха, Н. і І. Даниленко, С. і М. Білас, В. Захарчук, М. Ценко, В. і Н. Шиприкевич, О. і М. Турчин, А. і о. Л. Любинські, С. і З. Кохановські, Л. і В. Сілецькі, М. і М. Лабуньки, В. і Е. Лащик, Т-во Укр. Інженерів — Відділ у Філядельфії, М. і Р. Василишин, В. Кліш, І. і О. Вілик, Т. і В. Артимишин, М. Шиприкевич, Х. і В. Сеник, С. Мартюк, О. і В. Кузишин, В. і Я. Вачинські, І. Стецура, В. Федорців, О. і Р. Мороз, Кред Кооп. „Самопоміч" — Балтимор, В. Трубич,
40.00 дол. Я. Мигайчук
по 30.00 дол. о. В. Пелліх, З. і Л. Мельник, М. Химич, І. Щерба, Асоціяція Українців — Вашінгтон, О. і П. Гевка.
по 25.00 дол. Н. і І. Мончин, Р. Л. Хомяк, С. і В. Куштала, Е. Перхач, І. Панчук, Я. Вукачевський, В. Гірний, О. Склепкович, О. Рудницький, Д. Ткачук, З. і Р. Романів, В. і Я. Вертипорох, О. Лесюк, Я. Тростянецький, І. Малко, В. і В. Сірий, І. і О. Михалюк, Волчук, Е. Чорпіта, В. Андрейчик, Л. і Т. Гриців, З. Когут, І. Ільницька, Е. Зиблікевич, М. і О. Татарські, О. і Л. Івасиків, М. і Л. Шанковські, О. Твердохліб, П. Клюк, М. Комановський, В. Панчак, М. Л. Ярош, Н. і Р. Мандрусяк, Л. Крупа, Я. і О. Ставничі, Т. Сендзік, Л. і М. Галів, М. Криворучко, Ф. Лукіянович, М. Овчаренко,
22.41 дол. Г. Яремчук

IV. ФОНД ДОПОМОГИ В. МОРОЗОВІ ТА ЙОГО РОДИНІ

Пожертви індивідуальні і колективні з терену ЗСА і Канади переслані до ЗУАДК-у. Між колективними пожертвами слід відмітити суму 1,049.00 дол., яку прислала Управа 78-го Відділу СУА у Вашінгтоні з переведеної збірки в травні 1979 р. листами з підписами п. Тереси Царик — голови і п. Мирослави Скасків — секретаря. Також слід відмітити суму 1,543.00 дол., яку прислав з Пітсбурга Заст. Голови Відділу ОУА „Самопоміч" п. інж. Сидір Тимяк в липні місяці 1979 р. зі збірки, яку перевела листами Управа Відділу ОУА „Самопоміч" спільно з Осередком Патріярхального Т-ва.

2,000.00 дол. Суспільна Служба Укр. Комбатантів — Філядельфія
1,000.00 дол. Українська Щадниця — Філядельфія
1,000.00 дол. Злучений Український Американський Допомоговий Комітет
800.00 дол. Фестивалевий Комітет — Трентон
500.00 дол. М. Таньский
по 100.00 дол. Я. Тростянецький, Т. Цимбал, А. Олексин, В. і Я. Куліш, М. В. Макарушка, О. Д. Снилик, Д. Мацик, Г. Єфремова, А. Неділко, С. Костик, М. Ковальчин, П. Запар, І. і М. Коженьовські, Я. Микулович, Ч. і О. Манастирські, І. і О. Вілик,
70.00 дол. К. Дроний
60.00 дол. К. Олещук
по 50.00 дол. А. Кузишин, В. Врикович, П. і М. Мороз, 189 Відділ СУК „Провидіння", М. Кравець, І. Сміра, Ю. і П. Козяк, А. Ковшак, С. Мацилос, І. Васараб, П. Марчика, А. Капітан, П. Вабяк, І. Коропецький, В. Артимишин,
по 30.00 дол. О. і Т. Новосівські, А. Гарас, А. Данилюк, І. Петрівська, О. Кусень,
по 25.00 дол. М. і В. Скасків, В. Галета, Я. Галета, М. Гасовська, І. і М. Процівські, Р. Д. Сьокало, І. Волошин, Е. Богачевський, С. Новаківський, о. І. Давидович, С. Кушнір, К. і М. Вень, Р. Воробець, Кульчицька-Гільферт, Т. Сенковський, Ю. Зеленський, М. Дорош, М. В. Шостак, В. Лоян, Л. Яськів, Н. Лукіянович, Г. Сірик, В. С. Вінич, П. Яців, К. Филипович, С. Микитка, С. і М. Тимяк, о. Я. Невмежицький, М. Сокоцький, В. Годяк, М. Комічак, П. Плакс, П. і Л. Глютковські, І. Скальчук.
21.38 дол. І. Герчук
по 20.00 дол. С. Войчук, М. Варіс мол., О. Дражньовський, Л. Вабяк, М. Кормелюк, Я. Вочак, Я. Оришкевич, Г. і В. Віровець, О. і М. Середа, В. Попович, С. Гордіюк, О. Кузик, А. Рущицький, А. Слиш, В. Колюбінський, А. Кукрицький, С. Галайда, Т. Сорочинський, І. В. Гентош, Я. Кравчук, О. і І. Тарани, Д. Сенюк, Л. Безбородько, М. Козанкевич, І. Струк, Д. М. Санчук, І. і А. Михаїлів, А. Набережний, Л. Чабан, В. Манастирський, В. Служинський, М. Олійник, А. Германський, П. Годованець, Родина М. Федори, В. і В. Мазур, І. Лукавський, І. і Г. Дзядик, М. Сімек, Т. і С. Конецькі, В. Олійник, М. Смерека, Д. Смерека,
по 15.00 дол. М. Криворук, Н. Кормелюк, В. Гошовський, О. Головко, О. Мартиненко, Е. і Я. Тимусь, М. і Н. Мах, М. Варан, П. Рад, С. Хмура, А. і М. і М. Ананіч,
по 10.00 дол. Е. Скасків, Ю. Гутник, Р. і С. Варановські, Д. і К. Корбутяк, М. і М. Сербин, А. Маєвська, А. Остапенко, Г. Козар, Г. Ворецький, А. Паплавська, М. Корзан, Р. Вурачинська, О. Влетен, М. Вартопник, Т. В. Залуцький, П. Гаврилюк, Р. Туркевич, Л. Терпак, П. Данилюк, М. Перейма, М. Ставничий, М. і Г. Дуб, п-во Звадюки, Н. Н. — Вашінгтон, Н. Пилипець, Ю. Наливайко, Е. Шарко, С. Кузьмин, Т. Дячок, О. і Т. Прутиняк, І. і С. Копко, О. Курилас, Х. Шипилява, Л. Раковський, Ж. і А. Скальські, М. Легецька, Л. Яросевич, Х. і О. Паплевські, Т. Нестерчук, М. Слоневський, О. Янкевич, О. Харамбура, З. Нижанковський, О. Гарасимяк, М. Скальський, П. Вузам, І. Куйдич, М. Мандибура, О. Ковальчук, М. Слюсаренко, о. В. Воровський, М. Карпяк, Г. Зучанко, Я. Шпак, В. Воробій, В. Мороз, А. і М. Плюта, Пирожниці св. Юрія — Н. С. Пітсбурґ, С. Ватчек, В. Маланчук, М. Вілик, В. Онишко, М. Шпак, о. Я. Нортон, Р. І. Собоцінські, О. Полатайко, І. Войтович, С. і М. Щербик, О. Миськів, А. Кармазин, О. Кармазин, М. Сенчишак, І. Матіяш, Н. Манастирська, Я. Годованець, П. Неназваний, Д. Головатий, М. Стефурак, М. Годованець, М. Дзядик, М. Семків, В. Стець, І. і С. Вілонога, М. Курпіль, І. Ясеницький, В. Чирмак, І. Орішко, М. Чередарчук, Я. Млинко, І. Левицький, О. Мицак, І. і М. Синий, Е. Чучман, М. Нечипір, Г. Шараневич, М. Міщук, І. Козяк, В. Конецький, М. Претка, А. Шпинда, Т. Воднар,
9.00 дол. М. Терлецький
8.00 дол. Х. і Ю. Кіналь
7.00 дол. Т. Царик,
по 5.00 дол. М. Воднарук, В. Семців, М. і С. Слота і І. Саноцька, Л. А. Тимм, М. Клюка, М. Назарук, А. Ключка, А. Процьків, Т. Котик, О. А. Гавдяк, Н. Н., О. Когутяк, П. Фединський, Н. Н., П. Дибик, М. Раковський, А. Слота, Е. Кондрат, І. Малиновський, І. Вітковська, Д. Стець, Т. Кічоровська, М. Остапенко, Я. Мелех, Р. і Л. Хомяк, І. Гріффо, А. Верхняк, М. і В. Прибила, О. Стахів, М. Залуцька, М. Галущинська, І. Голяк, А. Сірко, А. Мойсей, М. Щурко, о. В. Дзядзора, А. Дзядзора, Т. і Е. Грицик, М. Чудайоурч, о. В. Дяків, М. Ф. Кирімес, А. Лозик, Е. Мост, Дж. і М. Старощак, В. Пліска, М. Непорада, О. Глинська, М. Козак, В. Вобик, П. Шегала, Д. Вобурчак, П. Данек, В. Циган, А. Волос, Г. Хлиста, В. Стець, Г. Сива, М. К. Гавриляк, И. Вашуновський, Ю. Перекішка, Д. і Д. Дрекслер, М. Чорній, М. Домбровська, М. Волошин, Л. Змійовський, П. Назаревич, И. Шостак, И. Литвин, І. Сухий, М. Кардаш, М. Врипчак, Л. Гніздюх, М. Левицький, Ф. Гибит, А. Салинський, М. і Н. Морозович, М. Гібай, І. Макар, Дж. Попівчак, А. і С. Зінські, В. Даніельс, М. Гарітан, Д. Неро, Г. Адкінс,
по 20.00 дол. М. Дорош, В. Попович, А. Лозинський, І. і М. Вучак, М. Леськів, О. Снилик, П. Марчика, В. Філонович, П. Воскобійник, М. Ворецький, І. Маґоцький, Укр. Євангельське Обєднання Півн. Америки, С. Коротюк, А. Везушко, Р. Сас, М. Кухній, Н. Лукіянович, В. Кострубяк, Г. і В. Гришко, Р. Лисяк, О. і Р. Рогожа, М. і К. Филипович,
по 15.00 дол. Дж. і Я. Хлипнич, В. Лончина, М. К. Филипович, Н. Ненадкевич, Р. Пристай, О. Швед, Г. Пиріг, В. Врикович, Л. і В. Клячко, Я. і З. Снилик, Я. Лешко, Р. Ільницький,
по 10.00 дол. Е. Чайковський, П. Бойко, Г. і М. Дуб, А. Слюсаренко, О. Макогін, Ф. Трохим, В. Вугайський, Е. Поліщук, М. Звяздак, П. Гула, С. і О. Вілинські, М. Левіш, Д. В. Собенко, М. Кравець, М. Гура, М. і М. Ільків, М. Карпяк, М. Каплиста, Г. Олійник, Л. Заяць, В. Е. Костюк, Д. Грамяк, М. Драганчук, О. Федорика, В. Ткачук, П. Олексюк, Р. Плахта, Т. Сенковський, М. Онуферко-ДеВлю, М. Аврамчук, Н. Черняк, М. Луцький, Р. Трач, М. Євсевська, Я. Ціханська, П. Палюга, С. і В. Рудавські, В. і В. Сушків, Н. В. Шуст, І. Керницький, Л. і П. і М. Гой, М. і О. Мотиль, Г. Носковська, О. Ленець, М. О. Вачинська, О. і В. Фараонів, Х. Одайник, О. і Я. Сапарук, О. Гурська, У. Антоненко, І. Хейлик, В. Шумський, Д. Нессен, Н. Савчак, А. Ткачук, Т. Якуленко, А. Хоменко, Я. Ревуцький, О. Могила, Ф. Кудрик, А. Наливайко,
по 5.00 дол. М. Осідач, Н. Н., М. Маланюк, А. Т. Кобрин, М. Богай, П. Мороз, І. Хапко, В. Луцький, А. Королик, П. Міхель, О. Малихин, Г. Вакуловська, Ф. Костенко, Ю. Іхтіярів, І. Сердюк, К. Пасічник, М. Токар, Я. Матвієнко, І. Вурка, Д. Гушва, О. Гаврась, В. Туніцький, Талахай, Н. Н., Н. Н., А. Дзюба, Ф. Корсунь, В. Ваєва, М. Ахінко, М. Вукач, П. Дяченко, О. Піддубна, О. М. Борисенко, К. Сліпачук,
63.00 дол. Зложили жертводавці сумами нижче 5.00 долярів.

Разом на „Фонд Надії Світличної" вплинуло 9,713.41 долярів.
ЗУАДК із власних фондів передав 1,000.00 дол. при зустрічі з Н. Світличною, а крім того виплачував її допомогу через 6 місяців по 400.00 дол. місячно, що разом дало суму допомоги від ЗУАДК 3,500.00 дол. Разом на фонд допомоги родині Н. Світличної передано 13,213.41 дол.

III. ДОПОМОГА ГЕН. ПЕТРОВІ ГРИГОРЕНКОВІ

ЗУАДК передав одноразову допомогу на потреби ген. П. Григоренка під час зустрічі з його сином в сумі 1,000.00 дол. (ген. П. Григоренко був тоді в лічниці).

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МАКАР КАПЛИСТИЙ, член УНС Відд. 375 ім. Д. Вітовського у Філядельфії, Па., помер 5 листопада 1979 р. на 83-му р. життя. Нар. 1896 р. в Україні; членом УНС став 1959 р. Залишив у смутку дружину Марію. Похорон відбувся 10 листопада 1979 р. на укр. правосл. цвинтарі у Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Петро Тарнавський, секр.

КАРМЕН ВЕРҐАРІ, член УНС Відд. 63 Т-ва Січ у Форд Сіті, Па., помер 4 листопада 1979 р. на 61-му році життя. Нар. 1918 р. в Італії; членом УНС став у 1969 р. Залишив у смутку дружину Долорес і 2 дітей. Похорон відбувся в Піттсбурґу, Па.

Вічна Йому Пам"ять!
Михайло Турко, секр.

ВАСИЛЬ МАРІЯШ, член УНС Відд. 292 св. Івана Хрестителя в Детройті, помер 9 листопада 1979 р. на 83-му р. життя. Нар. 1895 р. в Чорткові, Зах. Україна; членом УНС став у 1949 р. Залишив у смутку дружину Софію, дочку Зорію і внучку. Похорон відбувся 13 листопада 1979 р. на цвинтарі Ґлен Еден, Лівонія, Міч.

Вічна Йому Пам'ять!
Стелла Федик, секр.

ТОМА ВІВЕР, член УНС Відд. 309 в Саґінав, Міч., помер 17 листопада 1979 року на 71-му р. життя. Нар. 1908 р. в Атланта, Міч.; членом УНС став у 1946 р. Залишив у смутку дочку Йоанну, сина Ричарда і внука. Похорон відбувся на цвинтарі Монт Олівет, Саґінав, Міч.

Вічна Йому Пам'ять!
П. Кобас, секр.

СТАНІСЛАВ КУЗЬМИК, член УНС Відд. 379 св. Юрія в Чікаґо, Ілл., помер 23 листопада 1979 р. на 60-му році життя. Нар. 1919 р. Тесудно, Сянок, Україна; членом УНС став у 1952 р. Залишив у смутку дружину Теклю, дочку Ганю та родину в Україні і Франції. Похорон відбувся 26 листопада 1979 р. на цвинтарі св. Миколая в Чікаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Михайло Семків, секр.

ФРАНКО Т. ЧЕЛЯДИН, член УНС Відд. 363 в Олеан, Н. Й., помер 21 листопада 1979 р. на 85-му р. життя. Нар. 1893 р. в Зах. Україні; членом УНС став у 1918 р. Залишив у смутку дружину Софію, дочки: Катерину й Анну, сина Миколу, 12 внуків і 8 правнуків. Похорон відбувся 24 листопада 1979 р. на цвинтарі Ст. Вонавенчер в Аллеґани, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Юрій А. Луцишин, секр.

МАГДАЛИНА БОВАК, членка УНС Відд. 235 св. Михаїла в Россфорд, Огайо, померла 9 листопада 1979 р. на 90-му році життя. Нар. в Буску, пов. Сянік, Лемківщина; членкою УНС стала у 1923 р. Залишила у смутку синів: Івана і Йосифа; дочки: Марію і Анну та сестру Анну. Похорон відбувся 12 листопада 1979 р. на цвинтарі Кальварі в Толедо, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Михайло Бобер, секр.

ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ, СПИСОК Ч. 9 — 79

Відд.	Прізвище, ім'я	Сума	Відд.	Прізвище, ім'я	Сума
328	Пап М.	3.90	397	Омелян С.	5.50
337	Семенків А.	11.00	397	Марич О.	8.40
350	Самодель Н.	3.75	397	Цісик М.	6.30
350	Самодель Г.	3.00	397	Бартків О.	5.10
350	Данусяр В. К.	5.00	397	Лос І.	4.85
350	Кіш О.	11.00	399	Коханюк Л.	5.10
352	Кошетур М.	5.40	399	Коханюк Л.	3.00
352	Кохан Е.	4.90	399	Коханюк І.	3.00
352	Ґордун М.	4.80	399	Брама П. Б.	11.20
352	Ґордун А.	1.50	399	Кочерна І.	4.75
352	Кохан М.	3.60	399	Косачевич І.	5.20
352	Сантричук В.	2.85	399	Войтович О.	7.50
353	Савка П.	2.90	399	Грицик М.	5.50
353	Борис І.	6.60	399	Грицик М.	5.50
353	Борис П. І.	9.60	399	Дембіцький Ґ. М.	5.00
354	Репиховський К.А.	16.00	399	Дмитерко О. М.	3.50
368	Станко М.	3.90	406	Дуйк М.	3.00
368	Пакай М. І.	8.40	406	Турко Т. В.	1.50
368	Пакай М. Е.	5.00	406	Годгеттс А.	5.50
368	Коселко О.	3.00	406	Бойко П. С.	5.70
368	Коселко С.	3.00	435	Починок Н.	1.50
368	Лесків М.	17.84	435	Малечин М. А.	1.50
368	Лесків М.	1.50	450	Савчин М.	2.85
368	Лесків М.	13.44	450	Волчук Р.	28.50
368	Тимків Г.	2.70	450	Волчук М.	5.20
368	Каліцінський В.	1.50	450	П'ясецький О.	8.10
368	Тершаковець Ґ. Р.	5.10	450	Рак Р.	5.20
368	Кучкужа Д. А.	5.10	450	Скіпка К. І.	5.30
368	Серна С.	5.10	450	Скіпка Г. М.	5.30
368	Николайчишин І. П.	3.20	450	Волошин Я.	1.50
362	Петрик Ф.	2.90	450	Волошин Ю.	4.05
367	Тилавський Т.	1.50	452	Сцевело М.	6.60
370	Маркевич Едвард	5.00	457	Гавриляк А. Р.	2.55
371	Левицький Вол.	1.00	457	Гавриляк І.	2.85
371	Вільчинський С.	5.00	457	Шлапак Т.	5.50
372	Лоцке М. Д.	5.00	457	Геймур Е.	5.60
372	Ярема І.	1.50	457	Клюфас С.	4.80
372	Пастернак О.	1.50	457	Клюфас В.	4.80
372	Літовінський Ф.	6.00	457	Літош І.	5.70
378	Юшок П.	6.90	467	Лалка Т.	1.50
378	Панчесін К.	6.00	467	Лалка Т.	2.80
378	Панчесін К.	2.50	472	Бочонко Н.	2.55
378	Панчесін В. І.	4.20	472	Бочонко В. мол.	2.55
378	Панчишин Василь	15.61	484	Когутяк Вол.	1.50
379	Прокопишин П.	1.50	487	Гук М.	3.00
379	Прокопишин О.	1.50	488	Мельникович М.	26.04
383	Солар О.	1.50	488	Чопівський В.	1.50
383	Рубінський В.	5.10	488	Чопівський В.	6.30
385	Д-р Павлишин Ю.	9.00	488	Винничок М.	2.75
388	Блоус П. Л.	1.50	488	Назаревич М.	5.70
394	Ґермак В.	9.60	496	Мірчук Г.	2.65
394	Кразінський С. А.	3.20	484	Запаранюк Вол.	3.50
397	Черняхівський О.	4.20	183	Котик Василь	30.00
397	Черняхівська І.	1.50			

Сума проголошених чеків .... $ 582.63
Ranihe progolohenwx $57,418.87
Разом $58,001.50

47.00 дол. вплатили жертводавці сумами нижче 5.00 долярів.

Разом на „Фонд допомоги Родині Валентина Мороза" зібрано 11,827.38 дол.

ДОДАТКОВІ ІНФОРМАЦІЇ:

Кожний з повищих фондів має своє осібне конто в „Українській Щадниці" у Філядельфії. Переслані пожертви вписується до збіркової книги в присутності директора канцелярії ЗУАДК та одного урядника „Української Щадниці". Гроші є сейчас здепоновані на призначену щадничу книжку, з яких дивіденда вписується на власника даного фонду. ЗУАДК не побирає з цього жадних грошей на покриття коштів своєї адміністрації. Жертводавці одержують з канцелярії ЗУАДК посвідки на переслану ними грошову суму, яка є важливою при відтягненні її від заробіткового податку. Веручи до уваги факт, що в списках жертводавців може трапитись якась похибка, будь-які додаткові інформації можна одержати в канцелярії ЗУАДК.

Рівночасно повідомляється українську спільноту, що ЗУАДК створив „ФОНД ДОПОМОГИ ПЕРЕСЛІДУВАНИМ І УВ'ЯЗНЕНИМ УКРАЇНЦЯМ" призначений для тих, які в майбутньому прибуватимуть на постійний побут до країн вільного світу.

ЗА Екзекутиву ЗУАДК:

д-р Олександер Білик, голова
Мирон Барановський, директор канцелярії

Авторський вечір В. Барагури у Філядельфії

Змаг української людини, а вслід за цим і цілої спільноти за своє майбутнє ще ніколи на мав у собі стільки складности й напружености як під сучасну пору. Та не зважаючи на це, українська людина мусить тривати й діяти наче б усе було гаразд, мусить жити не лише щоденним хлібом, але й відчуттям духових потреб часу. І коли у сфері цих потреб література займає одно з передових лісць, то це закономірно, бо література — це віддзеркалення духа нації. Там, де література втрачає цю ролю, настає загроза для національної культури.

Дня 11-го листопада ц.р. порадував філядельфійську громаду своїм гостинним виступом Володимир Барагура, відомий у вільному світі, як головний редактор українського журналу для дітей „Веселка". Він же автор кількох книжок на літературні й педагогічні теми. Навіть ті, що мають аверсію до книжок і обмежуються лише до читання щоденників, напевно знають його, як автора блискучих статтей у „Свободі".

Багатьом „старокрайовим", особливо стриянам і яворівцям Володимир Барагура добре знайомий ще з того часу, коли він працював викладачем української мови і літератури в середніх школах тобто в стрийській і яворівській гімназіях.

Автор „Меча і книги" вже у Львові проявив себе як письменник, видавши окремими книжками такі праці: „Микола Хвильовий", „Істота і завдання літературної критики", „Поетична творчість у світлі психоаналізи", „Виховання в інтернаті". Крім цього написав безліч статтей, репортажів, есеїв, рецензій.

Окрім психоаналізи захоплювався і живо цікавився психологією. Зокрема вивчав психологію виховання й мистецької творчости.

* * *

З „прокладеного" автором „Калинового мосту" ми, слухачі, мали справжню радість прослухати оповідання про „Скляну гору".

Оповідання як і пісня найприродніші, найпопулярніші із жанрів словесности.

Слід подивляти, що куріозну пригоду учнів яворівської гімназії автор змалював так по-мистецьки й цікаво, що ми, слухачі, прагнули, щоб ця розповідь у виконанні автора тривала ще довше. Не без цього, що авторові не чужа мистецька подача слова, з інтонацією й артикуляцією, гідною професійного актора, не згадуючи вже самих голосових вальорів.

Фабулярний скелет оповідання оснований на автобіографічному первні. Нарація зливається в один струм, реторично впорядкована, із знам'ям авторової ельоквенції. Автор уникає моралізування, виховний мотив продістається з самого тексту. „Скляна гора" вражає психологічною достовірністю і підбором характерних персонажів. Показано образи і почуття, які спалахують у юнацьких душах.

Авторові притаманна легкість, експонування дійсности з рисами безжурности.

Цілість твору, витканого з юначих спогадів, творить наче злободенний нарис.

Почуття гумору В. Барагури є виявом співчутливо-доброзичливого ставлення письменника до своїх героїв.

День за днем минає безслідно. Після того, що проминуло, людина мусить мати погідний погляд на світ. Від гумору до містики — хтось сказав — один крок; йдеться тільки про рівновагу між ними, а тоді людина знає, де находиться, — на якому щаблі Божих істот.

Коли письменник у своєму творі прагне відтворити образ розбурханого океану людських пристрастей, відчувається це як вияв „духа часу" сучасної літератури.

Слід додати, що в сучасній прозі мистецький малюнок насичується емоціональною енергією, що передає складні душевні порухи та переживання автора. Із-за так творених образів дійсности проглядає мистецьке втілення життя з його неповторною розмаїтістю, з усією глибиною змісту. Такий підхід автора до свого твору допомагає пізнавати час і людей.

Пригодницьке здобування „замків", у яких живуть улюблениці сердець юнаків, це універсальна тема, повсякчасні етапи розвитку молодечої психіки, з яких очевидно виростається, бо життя йде вперед, кожен день приносить нові питання, родяться нові почуття.

Не погоджуємося, коли дехто приписує авторові надмірну описовість. Правда — автор уникає штрихів, він не „а-ля-мінут" — рисівник, він справжній маляр, який творить образ — мазок за мазком, деталь за деталлю. Його портрети і картини в пленері з півтонами й іншими малярськими прийомами й нюансами, сповнені грайливих кольорів.

Вникливе спостереження, єдність образних засобів, оригінальність, неповторність, безмежна гама відчуттів, настрій, антураж це потенційна сила автора.

„Поворот на вітчизну" — вступне оповідання до збірки для молоді „Меч і книга" (вид. 1954) прочитав Андрій Бойко, один з найталановитіших адептів театрального мистецтва, член місцевої Театральної Студії Молоді. „Спокутувану провину", оповідання відзначене на Літературному Конкурсі Бібліотеки Пласту і „Рідної Школи", прочитала не менш талановита Зоряна Луцька.

Поліфонічність звучання, метафоричність, настроєвість і ліризм підносили мистецькі вальори згаданих оповідань.

Щождо мови, то вона у В. Барагури визначається не тільки стійким лексичним складом літературної мови, але своєю образністю і точним переданням думки, настрою, у першу чергу мелодійністю та зразковою гармонійністю.

Та, „найцінніше і найкраще в кожнім чоловіці — каже Іван Франко, — а тимбільше в письменнику, се його індивідуальність, його духове обличчя зо всіма його окремішними прикметами...". Це Франкове створення найбільш відповідне для письменника і видатного журналіста Володимира Барагури.

* * *

Авторський вечір В. Барагури влаштували Філядельфійська Округа СУА та Гурток Книголюбів ім. Ліни Костенко.

Мистецьке читання творів переплів Скрипковий Ансамбль під кер. проф. А. Жилавої. Ансамбль складається з учнів середніх шкіл й університетських студентів, робить добре враження; помітна в нього велика праця його членів, а понад усе мистецько-музичного керівника. Солісткою була Віра Бойко.

Програму вечора провадила з питомим їй хистом і неабияким сценічним досвідом Людмила Чайківська. Вона теж прочитала текст слова про автора, перетканий дотепними вставками, що його не міг прочитати сам проф. д-р Богдан Романенчук, (автор цього тексту), який у важливих справах мусів виїхати з Філядельфії.

На руки Наталі Даниленко, голови Округи, яка відкривала цей назабутній вечір, складено прохання від захопленої, вдячної авдиторії, щоб письменник виступив у Філядельфії ще раз і то в недовгому часі.

Яр-К-ий

У Кергонксоні розпочато святкування 1000-річчя хрещення Руси-України

Заходами місцевого Відділу УККА, 10-го жовтня ц. р. відбулися спільні наради представників місцевих організацій включно з парохом української католицької церкви та представником української православної громади. Дванадцять представників різних організацій та установ приняли рішення, спільно розпочати ряд рефератів з академіями у приготованні до історичної, 1000-літньої річниці Хрещення Руси - України.

Таке рішення приняв вже раніше Синод Українських Католицьких Єпископів під головуванням Патріярха Йосифа І, про що був повідомлений Папський Престол у Ватикані та Об'єднані Нації в Ню Йорку.

Започаткування святкувань відбулося уже 18-го листопада ц. р. у церковній залі церкви св. Тройці коло Союзівки. Після Богослуження українські громадяни обох віроісповідань заповнили залю.

Академія, якою проводив голова Відділу УККА п. М. Василик, розпочалася молитвою за Україну, що її перевів місцевий парох о. д-р Богдан Волошин. Присутні уважно вислухали широко-опрацьовану доповідь колишнього вчителя І. Кульчицького на тему „Боротьба Сходу і Заходу за впливи на Русь - Україну".

Милою несподіванкою був виступ хору студентської університетської молоді, під керівництвом проф. Бакума. Цей мішаний хор прекрасно виконав пісні, які були спеціяльно підібрані до цієї історичної події, а це: „Ті що в Христі хрестилися", „Почаївська Божа Мати", і „Карпати". Приємно було бачити і слухати милозвучні голоси тих дівчат і юнаків, які в цій громаді на очах усіх виростали, бож ще так недавно вони були учнями Школи Українознавства в цій самій залі, а тепер як високошкільні студенти, в повній красі свого розцвіту, виступили перед рідною громадою, як добре кваліфікований мішаний хор при супроводі гітар. Громада горда зі своєї молоді нагородила їх щирими, довгими і рясними оплесками.

Пан М. Василик добре віддеклямував вірш Ю. Клена „Україна", в якому зображено боротьбу за християнську Україну від часів за Св. Володимира аж по нинішні дні. До публіки промовляв ще й місцевий парох о. д-р Богдан Волошин, який намітив дальший ряд святкувань з нагоди 1000-ліття Хрещення України.

Крім програми світських рефератів і академій, розробляється програма релігійних святкувань під проводом церковного заряду. З циклу світських святкувань, 9-го грудня 1979 року відбудеться академія в честь Митрополита Андрея Шептицького, що її влаштовує Марійська Дружина спільно з іншими організаціями.

Задоволені громадяни цей перший, початковий акт закінчили відспіванням молитви „Боже вислухай благання".

У цій же залі, 4-го листопада ц. р. відбулося Листопадове Свято з рефератом інж. Ф. Савчура, з участю учнів Школи Українознавства та деклягматора Евгена Гусака.

Почин Управи Відділу УККА в Кергонксоні в підготові до великого історичного 1000-літнього ювілею є гідним до наслідування всіми іншими Відділами УККА.

Н.Н.

НЕ ПАЧОВСЬКИЙ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

походження, що зручно ширив у тому часі славнозвісне радянофільство серед нашої громади у Львові, вживаючи виключно української мови.

Одночасно хочу погратулювати за сторінку культури української мови „Мова про Мову".

Уважний читач, навіть той, що думає, що він знає мову, може багато навчитись та виполоти деякі мовні „бур'яни" із своєї щоденної української мови.

Роман Осінчук
Ню Йорк, Н. Й.

У „СТАР ЛЕДЖЕРҐ"...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

ловив таку свою думку: „Один із дисидентів, прибувши до ЗСА заявив, що він тут почувається більш ув'язненим чим в СССР. І я думаю, що розумію, що в нього тоді було на думці. Ми ж приїхали сюди з країни, де все є колективне, і все є в руках держави. Там є мало потреби на особисту підприємчивість і до цього знеохочують. Але тут в Америці кладеться наголос на індивідуальність, її права і можливості зробити все для себе, хто, що бажає. Для совєтського ума — це більше жахливе, ніж сила держави, однак для мене це усіблює особистий виклик — і я йду йому назустріч."

Обидвоє дисиденти розповіли кореспондентові, що вже почали довгу і мозольну працю над вивченням англійської мови. „Це важко, але не неможливо", — сказав В. Мороз кореспондентові. А також і Н. Світлична і В. Мороз стараються повернутись до своєї кар'єри, що її перервали і майже знищили совєтські суди і в'язниці. Н. Світлична, яка перед арештом була літературним редактором і працівником в бібліотеці, тут займається науково-дослідницькою працею та перекладає українські літературні твори для Гарвардського університету. В. Мороз влітку ц. р. викладав на семінарі в Українськім Науковім Інституті Гарвардського університету, а також повернувся до своєї письменницької праці. Їхнє затруднення вимагає частих поїздок до Бостону, однак обидвоє дисиденти заявили, що не дивлячись на труднощі з подорожуванням, вони дальше замешкуватимуть в стейті Ню Джерзі. В. Мороз, сказав, що його місце замешкання дуже вигідне і околиці тут спокійні, а до більших міських центрів, як, наприклад, до Ню Йорку — недалеко. Обидвоє теж ствердили, що, існує й інший позитивний аспект їхнього замешкання, бо тут знаходиться багато українських церков, шкіл, громадських центрів і організацій. — „Це все облегшує нам наше перебування тут, але наші думки завжди повертаються в Україну і до людей, що їх ми залишили", — сказала Н. Світлична, мати двох синів, яка очікує приїзду свого чоловіка, якщо йому вдасться отримати візу на виїзд до ЗСА.

Юрій Вірт пише, що Валентин Мороз і досі відданий справі за яку його друзі-дисиденти і він боролися, продовжуючи у своїх публічних виступах в ЗСА і Канаді представляти їхню недолю. Але в той же самий час, адоптуючи Ню Джерзі як свій дім, Мороз і Світлична вчаться закріплюватись у новому житті.

„Це забере дещо часу", — сказала Ю. Віртові Надія Світлична, але я певна, що ми зможемо пристосуватися до змінених обставин".

Д-р Юрій Перфецький...

(Закінчення зі стор. 1)

за свою, та назвали б її російською, подібно, як вони присвоїли собі нашу ранню історія та літературу.

Щоб запобігти мовній русифікації в Україні існують різні засоби самооборони, одначе, вони є спорадичні й не представляють собою добре зорганізованого спротиву, бо на це режим ніколи не дозволив би. Але, два головні засоби самооборони це, в першу чергу, збереження діялектичних слів, вони бо являють собою живу, незрусифіковану, мову. Такі діялектичні слова, на щастя, зберігаються в 11-томовому „Словнику української мови", який почав виходити в Києві від 1970 року. Досі появилося уже 9 томів. Але цей словник вийшов відносно малим накладом, щоб міг задовольнити потреби всієї України. Подруге, — сказав д-р Я. Перфецький, — є дуже добра книжка Б. Антоненка - Давидовича, „Як ми говоримо", яка вийшла в Україні перед 1972 роком. Цю працю перевидано на Заході цього року у видавництві „Смолоскип".

Доповідач подав численні приклади мовної русифікації в Україні й підкреслив важливість познайомитись із цією проблемою й відповідно реагувати. Вечором проводив д-р Леонід Рудницький, директор Філії, а молитву провів о. Тарас Лончина, духовник Філії.

У 30-ЛІТТЯ „ТРИЗУБ"-у

(Закінчення зі ст. 2-ої)

боронила в битві під Бродами свій рідний Львів, який любити навчив її наш спорт, що своїми прекрасними осягами на грищі здобував нам нашу молодь для народу.

Дійсно ніби чудотворно діяв на нашу львівську молодь наш спорт. Він був для неї тим казковим „Євшан-зіллям" і будив любов до свого рідного і повертав нам нашу молодь — наш найбільший скарб.

Пригадую, коли на Здвизі Сокільськім на площі Сокола-Батька вправляли наші дівчата і під спів пісень виводили спортові вправи. Серед глядачів було тоді вже багато нашої львівської молоді. Під кінець вправ дівчата зачали співати пісню:

Ви хотіли б спинить
наш нестримний похід
Злобним криком,
брехнею... тюрмою
Уважайте лишень,
що повстане народ
І піде мільйони до бою..

Присутні на площі польські поліцаї кинулися на дівчат і зачали їх виганяти з площі, а коли один з поліцаїв вдарив дівчину виганяючи її з площі, то, направду, сталося чудо. З гуртків львівської молоді понеслися крики: „За що бісш — не бій пся твоя маць"... і та молодь кинулася на поліцаїв, які почали „вицофуватися" з площі. Молодь обступила дівчат і разом з ними маршувала на площі співаючи:

Ми гайдамаки! Ми всі однакі!
Ми ненавидим
людського ярма.
Йшли діди на муки,
підуть і правнуки
Ми за народ життя
своє дамо.

І напевно багато з них віддало своє життя за народ в боях з московськими ордами за Львів у битві під Бродами в рядах Дивізії, або в рядах УПА.

Прийшла до мене та візія минулого і пов'язуючи її з нашими журбами про майбутнє нашої молоді тут, яка розпливається між чужим окруженням. Як болюче втратити її, бож потрібна вона і тут нашому народові, щоб зі своїх тутешніх позицій боронити наш нарід перед лютим московським геноцидом. Може і тут, коли дамо тій молоді, згуртованій в спортових ланках, добру площу, то може на тій площі зумієно розсіяти чудодійний аромат українського євшан-зілля, яке буде мати силу зв'язати нашу молодь зі своїм знедоленим народом. Пишу мої слова-думки в глибокій турботі за нашу молодь. Згадуючи заслуги Спортового Осередку „Тризуб" у Філядельфії я уважаю за доцільне пригадати нам про конечність допомоги Спортовому Осередкові „Тризуб" улаштувати нашій молоді спортову площу. Фронтом до потреб молоді згуртуймося в зусиллі здобуття потрібних на згадану ціль фондів.

Пам'ятаймо, що коли б навіть одна третина з тієї зорганізованої у спортових ланках молоді доповнила ряди нашого громадського активу, то навіть високий даток на ту шляхетну ціль та молодь своєю працею для добра народу зверне той даток сторицею.

У майбутньому нашу молодь зустрінуть важкі події. До зустрічі тих подій підготовім її солідним вихованням, щоб вона була здібна розв'язувати важкі проблеми свого народу. Признаючи тридцятилітні великі заслуги Спортового Осередку „Тризуб" в ділянці виховання молоді, допоможім сучасній Управі цієї корисної для народу установи докінчити розпочате діло — розбудови площі для молоді. Датками на площу допоможім всім тим, що так багато праці посвячують для кращого завтра нашого молодого покоління. Пам'ятаймо, що солодко і почесно є своєму народові служити.

Святковий Концерт у пошану С. Людкевича

У неділю, 18-го листопада ц. р., старанням Осередку Наукового Товариства ім. Шевченка та місцевої філії Українського Музичного Інституту, відбувся у Вашингтоні, Д. К., Святковий Концерт в пошану корифея української музики композитора Станислава Людкевича. До Ініціятивного комітету цього концерту належали: о. прот. П. Будний, п-і Л. Німців-Вайнгаймер, О. Сушко-Наконечна, Л. Ганущак-Туркевич і д-р П. Оришкевич.

Концерт був небуденний, цим же й заслуговує на особливе признання організаторам, виконавцям і всім хто причинився до успіху, не тільки з боку професійних критиків музичних імпрез, але й теж з боку любителів і шукачів української музики серед українсько-американського середовища.

Концерт відбувся у невеликій, але привітній залі Триніті коледжу на кампусі Католицького університету, що своєю архітектурою й положенням серед високих, старих дерев нагадувала старовинне місто осідку композитора — княжий Львів. На сцені залі, декоратором якої був д-р І. Калиневич, домінував гарний портрет С. Людкевича, роботи мистця о. архипресвітера С. Кіндзерявого-Пастухова. Безперечно, надзвичайними прикметами цього концерту були професійність виконавців та його святкова програма. Дбайливо складена, вона включала народні пісні в обробці С. Людкевича, його фортепіянові композиції, твори для жіночого терцету та пісні до слів Шевченка, Франка, Пачовського та Олеся.

Вступне слово на початку концерту виголосив д-р Ю. Старосольський, згадуючи про особисту приязнь свого батька з композитором. М. Кічоровська прочитала по-англійськи змістовну доповідь про С. Людкевича. Д-р П. Оришкевич пояснював твори виконувані у програмі, як і теж подавав вичерпні дані про творчий шлях композитора. Доповіді, пояснення та вибір творів до концертової програми зуміли накреслити живу сильветку композитора, яка з виконанням кожного музичного твору робилася більше виразною та близькою.

Першою музичною точкою програми був виступ мішаного хору під диригентурою о. прот. П. Будного при фортепіяні п-і О. Сушко-Наконечна, який виконав народну пісню в обробці Людкевича „Ой, Морозе". Після цього наймолодші учениці Музичного Інституту у Вашінгтоні — О. Будна, Д. Пацлавська — поклали кошик квітів під портретом композитора на сцені.

Опісля баритон Т. Прутиняк гарно виконав ліричні пісні до слів Франка: „Ой ти дівчино з горіха зерня" і Б. Лепкого „Черемоше, брате мій". Акомпаньяторкою була п-і О. Равлюк-Прутиняк. Мальовничі та настроєві композиції для фортепіяну „Пісня без слів", скерцо „Квочка" і „Пісня до схід сонця" — на туркестанський мотив, по-мистецьки виконала піяністка Ж. Кравців-Скальська.

Перша частина програми закінчилася виступом жіночого терцету в складі: Л. Ганущак-Туркевич, О. Сушко-Наконечна і С. Наконечна, при фортепіяні Р. Вулен. У їхній надзвичайно вдалій інтерпретації слухачі почули дві чудові пісні, та, на жаль, рідко виконувані, композиції: „Українська баркароля" та „Царівна Млака" до слів В. Пачовського.

Другу частину концерту започаткував виступ п-ні О. Сушко-Наконечної, голови місцевої філії УМІ, яка з великим відчуттям відспівала пісні: „Ой, вербо" до слів Пачовського, „За байраком байрак" до слів Шевченка, „Ой любо" (присвячену їй особисто композитором в 1939 році) і „Піду, втечу" до слів О. Олеся. Ці технічно вимагаючі й тому мабуть рідко виконувані твори дали ще інше насвітлення многогранної й експресивної творчости композитора.

У черговій точці слухачі вперше вітали у Вашінгтоні п-ні Д. Гординську-Карановича. Вона відіграла майже невиконувану на еміграції „Елегію" — варіяції на тему пісні „Там, де Чорногора". Публіка захопилася її мелодійно-співучим виконанням цього твору і можна було відчути, що була б рада послухати дальшого виконання піяністки.

На закінчення, мішаний хор під керівництвом о. прот. П. Будного при супроводі фортепіяна О. Сушко-Наконечної відспівав лемківську пісню в обробці Людкевича „Закувала зозуленька". Всі пісні, виконані хором випали дуже гарно. Слід зауважити, що хор зорганізувався тільки на те, щоби вшанувати пам'ять композитора концертом його музики. Згуртовуючи в собі старших і молодших, професійних осіб та учнів середніх шкіл, було б корисно якщо б діяльність цієї музичної одиниці не припинювалася, а працювала дальше для добра української музичної культури. В хорі брали участь: М. Барнай, А. Будна, І. Гнатишин, М. Гнатишин, А. Мойсюк, Н. Мойсюк, М. Олійник, М. Остапенко, О. Добчанська, А. Забіяка, О. Кашуба, З. Луцька, С. Наконечна, Л. Пастухів, М. Пришляк, М. Скоцко, М. Гнатишин, Р. Гнатишин, Ю. Копко, О. Кулій, Ю. Кулій, Я. Оришкевич, Ю. Добчанський, Е. Кашуба, І. Масник, П. Оришкевич, В. Проціньський та М. Ставничий.

Христина З. Пацлавська

Сиракюзи відзначили...

(Закінчення зі стор. 1)

Христина Клюфас відіграла пісню на бандурі.

Відтак д-р Душник, у товаристві д-ра Гудзяка, вручив Грамоти подяки та признання УККА довголітнім членам та збірщикам Українського Народного Фонду у Відділі УККА в Сиракюзах, а саме: Іванові Пиндусові (касирові), Миколі Павлові (секретареві), Василеві Зарічному (збірщикові УНФонду) та Володимирові Мельничукові.

В академії взяли участь о. Богдан Кінь (українська католицька парафія) та о. Іван Данилевич (українська православна парафія).

У суботу вечором, 16-го грудня, д-р Душник також мав інформативну доповідь для членів та урядників Відділу УККА на тему сучасних подій та діяльности Централі УККА.

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Анни Андрушин

яка померла 20-го листопада 1979 р. в Рочестері, Н. Й.

Вшановуючи пам'ять Дорогої нам бл. п. А. АНДРУШИН, складаємо 50.00 дол., як фонд на Українські Студії в Гарварді.

Вельмишановному Мужеві померлої Дружини — д-рові В. Андрушинові та двом Донькам і дальшим членам Родини Покійної, пересилаємо Вам наші щиро-сердечні співчуття.

ОЛЬГА ОСЕТСКА
ВАСИЛЬ КАЛІЦІНСЬКИЙ

Українці з Голляндії жертвують на УНІГУ

Кембрідж, Масс. (ФКУ) — Про одність та єдність українства в діяспорі свідчить конструктивна реакція на проєкти, що їх здійснюються для загального українського добра.

Українці в багатьох країнах їхнього поселення належно оцінили творення осередку української науки в Гарвардському університеті. В Канаді вони активно включились у збіркову кампанію ФКУ, створили комітет, що його очолює Петро Яцик, один з найвизначніших українських бенефакторів, зібрали від понад 500 жертводавців, майже сто тисяч долярів в додатку до пожертви П. Яцика — 184,000 доляри.

В Україні признання для українського Гарварду висловили переслідувані діячі української культури в самвидавному „Українському Віснику", випуск 7-8, при згадці про незабутнього українського доброчинця бл.п. Володимира Юрковського.

А грошові й книжкові пожертви, як немов символічний акт схвалення зусиль ФКУ, вплинув від українців у Венесуелі, Австралії, Швайцарії, Німеччини, навіть з Польщі, а тепер і з Голляндії. Ось текст дружнього листа:

„Принагідно попала нам до рук „Свобода". Зі захопленням ми прочитали про успіхи та розвиток українських студій в Гарвардському університеті, про зусилля української спільноти в Америці й Канаді, щоб цей найбільш корисний і необхідний проєкт закріпити. Ґратулюємо українській громаді Вашого континенту за успіхи та бажаємо Вам довести запляноване діло до повного завершення. Ваші досягнення — смолоскип правдивої української науки в Гарварді радують та кріплять і нас українців з Франції, бож його значення і впливи доходять далеко поза межі Вашого поселення.

Ми бажаємо також причинитись до завершення Українського Гарвардського Центру, тому прийміть і від нас нашу скромну пожертву з Голляндії на Український Науковий Інститут Гарвардського Університету в сумі 100 долярів.

Ми є українці з Франції, але живемо якийсь час у Голляндії.

Остаємось з привітом і правдивою пошаною до Вас.

Сім'я: Орися, Ярослав і сини Тарас та Марко Ванкевичі."

Поет поетові

Заходом Культурно-Громадського Клюбу в Детройті, 26-го жовтня ц.р. відбувся Літературний вечір в пошану Ніни Мудрик-Мриц.

Авторка добре відома українській спільноті у вільному світі зі своїх численних поетичних і прозових творів головно в мережі дитячої літератури і як мистець-ілюстратор дитячих творів своїх власних і творів інших авторів.

Життьовий шлях поетеси і мистця вичерпно накреслила мгр Віра Андрушків.

Писати почала Ніна Мудрик-Мриц із ранньої молодости, а друкувала ці перші свої спроби в пластових журналах. Із 1954 року перейшла майже виключно на дитячу тематику. До 1978 року появилося друком 10 видань її авторства. У своїх творах поетеса наголошує любов і пошану людини до людини, життьовий ідеалізм, любов природи.

Окремою ділянкою праці пані Ніни є її переклади казок і оповідань для дітей з німецької мови, які друкуються у різних дитячих журналах.

У 1974 році одержала вона першу нагороду на літературному конкурсі від Українського Літературного Фонду ім. Івана Франка в Чікаґо за дитячі твори „Пригоди горошка" і „Вогник".

У 1978 році вона одержала вдруге першу нагороду за твори „На світанку" і „Соняшні казки".

Вона є постійним співробітником жіночих та дитячих журналів „Наше Життя", „Жіночий світ", „Промінь", „Готуйсь", „Веселка".

Бажанням Ніни Мудрик-Мриц було, щоб її літературний вечір у Детройті відбувся під кличем „Слово про Олеся і для Олеся Бердника". Його всі ми добре знаємо як автора наукової фантастики, як відданого оборонця людських і національних прав в Україні і як голову Української Гельсінкської групи в Україні. Олесь Бердник тепер в ув'язненні, він голодує, очікуючи судової розправи.

Після короткого слова про згаданого автора мгр Віри Андрушків, доповідь п.з. „Листи Олеся Бердника" виголосила сама Ніна Мудрик-Мриц. Авторка з питомою собі ніжністю і глибоким відчуттям долі поета накреслила трагедію української людини, яка прагне свободи свого народу і своєї власної, — а яка бачить довкола наступаючу з півночі грозу, що нищить українську культуру, українську мову, українську духовість.

Після доповіді твори Ніни Мудрик-Мриц, присвячені виключно О. Бердникові читали: авторка, Віра Андрушків, Володимир Грушкевич, Ігор Гулявий, Люба Китаста. Прочитано такі твори, як: „Легенда про волю", „Хто", „Срібна розповідь", „Нова провесна", „Зорі горять уночі", „Блукає ніч", „Біла розповідь". Більшість з них ще ніде не була друкована.

Друга ділянка, у якій виявляється талант Ніни Мудрик-Мриц — це образотворче мистецтво. Знаючи прекрасно психіку дитини і глибоко відчувати дитячу уяву, мисткиня вміло достосовує до твору свої ілюстрації. Тому дітвора ними зацікавлена і радо їх читає. Сьогодні це зокрема треба наголосити. Досі появилось 14 книжок, призначених для дітей (її авторства та інших авторів) з ілюстраціями пані Ніни.

Видано також 36 листівок на різні оказії, які проєктувала пані Ніна. Остання карточка з нагоди Року Української Дитини „Будьмо друзями" викликала зворушливий відгук в Україні. Читаємо в листі: „...Твоя карточка була ясним промінням у моєму теперішньому житті... так приємно знати, що десь далеко є хтось, що розуміє тебе. ..."

Ніна Мудрик-Мриц мала п'ять індивідуальних виставок, які вона звичайно сполучувала з авторським вечорами (Торонто, Вашінґтон, Клівленд, Монтреаль, Вінніпеґ). Брала також участь у збірних образотворчих виставках, що їх улаштовувала: Українська Спілка Образотворчих Мистців, Світова Федерація Українських Жіночих Організацій, Асоціяція Українських Мистців в Квібеку.

Літературний вечір Ніни Мудрик-Мриц в Детройті не був сполучений із виставкою її малярського дорібку, але він чітко виявив профіль поетеси на її найновішому етапі творчости.

А в присутніх залишилася незаперечна думка: у крутіжі світових подій, які відбились вихром і в нашій далекій Батьківщині та викинули далеко поза її межі велику частину мешканців, — цих двоє мистців творчого українського слова, один мешканець Києва, а другий мешканець Канади, віднайшли себе і нав'язали листування.

І на основі зачитаних доповідей та прослуханих творів слухачі відчули, як щиро обидва поети переживають сумні події, що відбуваються тепер в Україні, та як глибоко одна людина потрапить зрозуміти другу та відчути її радість чи біль, навіть ніколи не зустрівшись.

Отже, з цього висновок, що може українська діяспора нав'язати духовий зв'язок зі сучасною Україною!

Після вечора відбулася товариська зустріч з поетесою в гостинному домі п-ства Василькевичів. Участь взяли виконавці програми і запрошені гості, між ними давні знайомі поетеси з дитячих років та друзі з Пласту. Віч-на-віч зустрілись там різні покоління, які довго у ніч обмінювались думками на теми сучасних подій в Україні та над тим, як можемо ми тут прийти з допомогою нашим братам на рідній землі.

Ф. Любинецька

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

Відбулися Загальні Збори Відділу УККА в Озон Парку

В неділю, 28-го жовтня ц.р. відбулися Звичайні Загальні Збори Відділу УККА Центрального Квінсу в Озон Парку. У Зборах взяв участь делеґат Централі УККА, екзекутивний директор мгр І. Базарко.

Збори відкрив голова Відділу В. Босак та привітав о. крилошанина Л. Мудрого, представника Централі мґра І. Базарка та попросив о. пароха перевести молитву. З черги подав порядок нарад, який прийнято без змін.

Зборами проводила президія у такому складі: мгр О. Питляр — предсідник і В. Сметанюк — секретар. Протокол з попередніх Загальних Зборів відчитав секретар В. Сметанюк, який прийнято з деякими поправками. Номінаційну комісію вибрано у такому складі: М. Вітенко, мгр В. Захарчук і Анна Опарик. Опісля приступлено до звітів Управи.

Перший звітував голова В. Босак, який підкреслив, що Відділ виконував усі зарядження Централі, а в першій мірі, щоб зібрати якнайбільше на УНФонд, і цією дорогою осягнено суму 1,160 дол. через Відділ, а 505 дол. платники переслали безпосередньо до Централі, що разом дало суму 1,665 дол. Відділ також об'єднував усі місцеві орґанізації та координував їхню громадську працю, улаштовував Свято Державности та Шевченківське Свято. Крім цього він влаштовував Новорічну Зустріч, що дала чистого приходу 548 дол., який розділено 247 дол., на Патріярший Фонд і 247 дол. на Школу Українознавства в Озон Парку. Відділ перевів дві збірки — на СКВУ і на покриття коштів маніфестації, що її влаштувала Централя. Усі імпрези були успішні. Вкінці голова подякував усім членам Управи за співпрацю. Опісля дуже докладний фінансовий звіт подав І. Безубяк: приходи становлять 3,199.84 дол. а розходи 3,058,37 дол. сальдо на 28-го жовтня ц.р. було 141,37 долярів.

За Контрольну комісію звітував її голова О. Питляр, підкресливши правильне і взірцеве ведення книжок, та цілого її діловоства та поставив пропозицію на уділення абсолюторії уступаючій Управі, що Збори прийняли одноголосно. Опісля представник Централі мгр І. Базарко у короткому слові представив працю Централі та плян на майбутнє, підкресливши діяльність Відділу у Вашінґтоні, та зорганізування дорадчого тіла з молодих людей, випускників з американських шкіл, яке є дуже допоміжне у зв'язках з молодими американцями, які мають вплив на загальне американське життя. Вкінці заявив, що цього року минає 30 років праці, коли то проф. Л. Добрянський очолив УККА як президент. Щоб відзначити цю річницю та працю президента, Екзекутива рішила влаштувати 8-го грудня ц.р. святочний бенкет в його честь, та вже зроблено певну підготовчу роботу. Предсідник подякував делеґатові Централі за його цінну доповідь.

На пропозицію Номінаційної комісії, обрано нову Управу в такому складі: Р. Крупка — голова, мгр В. Захарчук перший містоголова, О. Левицький — секретар, І. Безубяк — скарбник, Анна Опарик і М. Новосад — вільні члени. Контрольна комісія: мгр О. Питляр — голова, В. Сметанюк — заступник голови, А. Безубяк — член. Мировий суд: В. Квасній — голова, М. Вітенко — містоголова, І. Пригода — член. Крім цього Загальні Збори уповажнила Управу докооптувати в міру потреби нових членів Управи.

Закінчуючи Збори, предсідник попросив до слова новообраного голову Р. Крупку, який подякував за вибір, попросивши присутніх до дружньої співпраці, при цьому підкресливши, що тільки при зрозумінні, взаємній толеранції то добрій волі зможемо осягнути намічену мету.

На своєму першому засіданні, Управа докооптувала таких членів до Управи: голову місцевого Відділу Союзу Українок А. Юркевич, як другу містоголову, М. Білейчук на орґанізаційного референта, М. Сухоцького і М. Прибильського на членів. Рівнож заплановано працю на найближчі місяці.

В.З.

Загальні Збори пластової станиці Бріджпорт

У неділю, 18-го листопада, в пластовій домівці, відбулися Загальні Збори пластової станиці Бріджпорт.

Пластова домівка була прибрана пластовими ручними роботами, фотографіями з пластових занять станиці, грамотами та трофеями за участь в Орликіядах та Святах Весни, та портретами українських політв'язнів.

Предсідником зборів був пл. сен. Володимир Шуст, а писарем ст. пл. Оксана Тромса.

Збори відкрито молитвою. Після вибору президії та відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів, уступаюча Станична Старшина звітувала про свою працю в попередньому році.

Кошова, ст. пл. Христя Сливинська, звітувала про працю жіночого коша. Кошовий, ст. пл. Степан Пелещук, зазначив у звіті, що гурток юнаків Бріджпорту здобув перше місце у 18-ій Орликіяді, яка відбулася 11-го і 12-го листопада на Союзівці. Станичний, пл. Ігор Гайда згадав, що станиця, крім своїх звичайних занять, бере участь у всіх громадських святах та імпрезах. Звітували також панове Василь Пелещук (голова Пластприяту) та Юрій Катречко (скарбник).

Після уділення абсолюторії уступаючій старшині, обрано нову Управу в такім складі: станичний — ст. пл. Степан Пелещук, 1-ий заступник — пл. сен. Ігор Гайда, 2-ий заступник і писар — ст. пл. Ігор Пендаківський, кошова — ст. пл. Христя Сливінська, господар і скарбник — пл. сен. Юрій Катречко, кошовий — буде кооптований, референт пл. видань — пл. сен. Володимир Шуст, Станична Рада — пл. сен. о. Ярослав Шуст, пл. сен. Володимир Шуст та ст. пл. Рома Черепаха.

На Загальних Зборах був також присутній пл. сен. Володимир Свинтух, голова Сектора Зв'язку і Орґанізації при Крайовій Пластовій Старшині.

О. К-ин

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 6-го СІЧНЯ 1980 р.

РОССФОРД, Огайо. Річні Збори Б-ва св. Михайла 235-ий Відділ; о год. 3-ій по пол. в церковній залі при 139 Волнут вул. Проситься всіх членів прибути. — М. Бобер, секр.-касир.